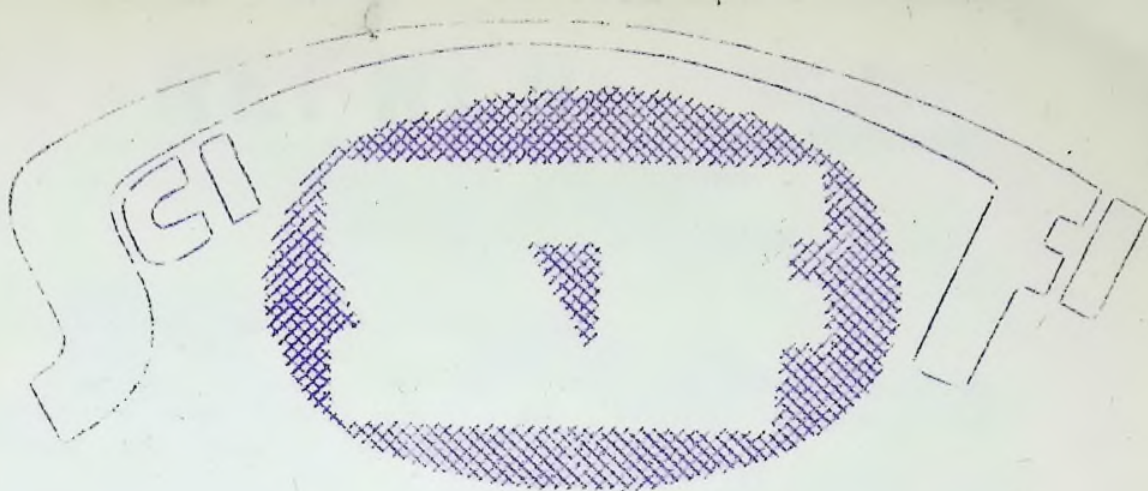

Obsah :

REFRÉN - Karel Dvořák	1
SNÍLEK - Jiří Karbusický	4
POTOPA II - Zdeněk Bukáček	7
VRAŽDA - Zdeněk Bukáček	8
POVÍDKA O SCI-FI - Zdeněk Bukáček	8
NEPOCHOPENÍ - Rudolf Souček	10
V. KAPITOLA - Jiří Karbusický ..	11
DOKONALÝ ZDROJ INFORMACÍ - Vladimír Pavlov	14
ZÁKAZ - Zbyšek Alinka	16
VÝPRAVA - Jiří Karbusický	17
ÚTĚK - Stáňa Juhaňák	21
CURIO - PŘEDMĚT MNCHÝCH ZÁAD - Pavel Štěbl	25
DÁREK - Zdeněk Bukáček	26
PŘELUD - Alexandr Mirošnikov	33

SFK LIBEREC

SCI-FI; sbírka povídek SF pro potřebu členů SFK Liberec;
NEPPODEJNĚ; Vydal : PS při 3. ZŠ, ul. 5. května Liberec
Váklad: 50; Uzávěrka číslo: říjen 1933 ;
Redakční rada: Jiří Karbusický, Zdeněk Bukáček, Sv Dardová

Velkou dálku jsem překonal
Nestál jsem ani chvíli
Dalekou cestu mám před sebou
Cestu k svému cíli

Krok, krok, krok ...

Doširoka se rozprostírá rovina.

Krok, krok, krok, ... jeden jako druhý.

Kupředu kráčí vysoký muž v bílé kombinéze. Na levém rukávu mu visí útržek měkké látky. Původně to bylo žluté slunce, ale dnes je to špinavý cár.

Krok, krok, krok ... nekonečné množství třicetivrti metru dlouhých kroků. Muž pravidelně šlape; čas od času prsty pravé ruky oisunc přemínek černých vlasů, který mu spadl do čela. Jde dál.

Krok, krok, krok ... pevné kroky, tráva šustí pod nohama. Muž jde, ruce něco opatrně drží v kapsách, v hlavě se převaluje písnička.

'Velkou dálku jsem překonal
Nestál jsem ani chvíli
Dalekou cestu mám před sebou
Cestu k svému cíli'

Není to písnička, je to jen refrén.

Muž vytáhl z kapsy malou hnědou kostičku. Strčí ji do úst, chvíli váhí, ukousne jen půl. Zbytek ukládá zpět do kapsy. Má hlad, ale ústa se marně snaží vyprodukovat sliny.

Opatrně otevírá hrdlo tuby. Polkne několik kapek tekutiny. Jde dál, ví, že musí dojít. Musí jíst, aby žil. Má málo jídla, dalekou cestu. Chce žít.

Krok, krok, krok ... Unaveně si promne oči. Chce se na spát, ale ví, že musí jít. Příliš mnoho musí.

Pravidelným krokem jde dál. Během dní, po které jde, už zjistil, že jeho rychlost je nejvýhodnější. Pravidelným krokem jde dál. Každou hodinu šest kilometrů, denně šedesát, deset dní šest set. Kolik jich ještě ujde.

Krok, krok, krok ... Tenhle byl trochu nejistý, noha se zvrhla na kameni. Muž se nezastavil; šel dál. Lroukal si přitom refrén písničky, kterou znal kdysi před léty.

'Velkou dálku jsem překonal
Nestál jsem ani chvíli
Dalekou cestu mám před sebou
Cestu k svému cíli'

'Kde jsem se tu písničku naučil. Před léty. Chodil jsem se skupinou stejně mladých lidí. Jídlo v ranci na zedech. Také jsem si mohl vzít raneček. Stejně jsem neměl do něj co dát. Jídlo se mi vešlo do kapes. Byla to výborná parta. Jeden z nich mě naučil tanle písničku: Velkou dálku jsem překonal ... Vždyť to ani neznám celé. Mohl bych si to domyslet. Ne to není možné. Petr by mi mohl poradit. To je ten, za kterým jdu ... Dalekou cestu mám před sebou ...'

Krok, krok, krok ... mechanicky, jako stroj, kráčí černovlasý muž kupředu. Hlavou se mu proháněly tisíce myšlenek: 'Jídlo, cesta, voda, tráva, kroky, 300 kroků denně, 300 000 kroků už ušel. Kroky, kroky, moc kroků.

'Velkou dálku jsem překonal ...'

Čtyřverší se stále vrací do mužovy hlavy.

'Nestál jsem ani chvíli ...'

Krok, krok, krok ...

'... dalekou cestu mám ...! Ne!'

Krok, krok, krok ...

'... cestu mám před sebou ... Ne! Dost!'

Muž se na krátkou chvíli zastavil. Opět si protřel oči. Podlomila se mu kolena.

'Musím dojít! Nestát ...! Jít...!'

Deset dní dlouhé cesty měl muž v bílé kombinéze za sebou.

'Deset dní, stovky kilometrů. Co je to šest set kilometrů. Nekonečná pustá deska. Šustivá tráva. Tráva šustí, šustí... Ne ...! Jít dál. Vítr nefouká, ptáci nezpívají, jen šustot hnědých stébel.

'... dalekou cestu mám před sebou ...

Blázním.'

S velkou námahou zvedl ruku.

'Ještě dvě hodiny jít, ani krok.'

K zemi se sesulo vyčerpané tělo v bílé kombinéze. Tráva zašustila ... bylo ticho.

Krok, krok, krok ... Po šestnáctihodinovém spánku nabýly nohy opět jistotu v došlapování.

Krok, krok, krok... opět mechanický pohyb. Jeden krok jako druhý, čas od času se zvedne pravá ruka a odhodí pramínek černých vlasů. Pohyb budí dojem klidu a jistoty. Muzovo vědomí však není klidné.

'Nedojdu ... Musím dojít ... dojít.'

"MUSÍM!" V nekonečné pustině se poprvé ozval křik člověka. Nejprve křik a potom bláznivý falešný zpěv :

"Velkou dálku jsem překonal

Nestál jsem ani chvíli

Dalekou cestu mám před sebou

Cestu k svému cíli"

Muž náhle umkl: 'Klid, musím se chovat normálně, jako člověk. Vždyť ta písnička je tak krásná. Vepředu čeká Petr. Ten mě tu písničku naučil. Byly to krásné doby. Chodit krajinou, zpívat.

'... cestu mám před sebou k svému cíli ... tak to není. Proč jsem odlétal od Petra. Musel jsem. Byl to průzkumný let. Letadlo spadlo. Katapultoval jsem se. Ztratil jsem náhle všechno palivo. Jak je to možné. Nevím. Jdu. Petr. Píseň. Krásná, nádherná to byla písnička. Jdu proto, abych ji ještě slyšel. Nikdy jsem nezabloudil.'

Erzy bude poledne. Na této planetě trvá den téměř stejně jako na Zemi. Muž si nenařiká. Během celého dne se udržovala stálá teplota.

Kraj se neměnil, muže však opouštěly síly. Obvykle jedl za pochodu. Dnes si musel k obědu sednout.

'Musím dojít. Už je to kousek. Petr mě čeká. Proč mě nehledá. Nevím. Nic nechápu. Chce se mi spát.'

Muž se opět vydal na nekonečnou cestu nekonečnou pustinou. Snel se soumrak. Ruka vytáhla z kapsy poslední kostičku výživné látky. Ústa začala pomalu žvýkat předposlední jídlo. Půl kostičky zbylo na příští den. Z tuby obsahující vitamínový nápoj ukápaly pouze tři kapky.

Či tékaly po okolí.

Snášela se noc a s přibývajícím temnotou vyrůstal nad obzorem sloup červeného světla.

'Byl to Petr. Ten Petr, se kterým jsem prošel tolik hor, tolik lesů. Petr mě zachránil.'

Noc vždy přicházela velmi rychle. Ani teď už nebylo vidět, ale muži to bylo jedno. Lezl po zemi a trhal stébla trávy. Sestavil z nich velkou šipku směřující k červenému sloupu světla.

Příští ráno se muž protáhl o hodinu dříve než obvykle. Pořád ještě byl patrný červený nádech na obzoru.

'Večer budu u Petra. Raketa je nadaleko. Dojdu k svému cíli. Stejně, jako je to v té písničce.'

Přestože byl muž rozechvělý, nespěchal. Šel tak, jak byl zvyklý. Pravidelné kroky, stálá rychlost. Krátce před polednem spatřil raketu. Uplynuly ještě čtyři hodiny, než k ní dorazil. Muž se blížil. Mohutná stavba se zvětšovala. Nevšímal si okolí. Šel. Jediný bod, ke kterému se upíraly jeho oči, bylo žluté slunce na šedivém plášti rakety.

Asi tři sta metrů od rakety ho závratnou rychlostí začaly opouštět síly. Podlomily se mu nohy. Pomalu si klekl do šedohnědé trávy. Natáhl ruce směrem k raketě.

'Jít. Musím jít. Kde je Petr. Proč tu není. Ještě kousek musím ujít. Kousíček. Pár krůčků.'

Muži klesla hlava do tvrdé trávy. Jeho oči nezpazorovaly, že od rakety přibíhá druhý muž.

"Jirko!" vykřikl a poklekl vedle bezvládného těla.

"Velkou dálku jsem překonal, Petře ..." promluvil ležící muž ze sna a opět upadl do bezvědomí.

Když se Jirka probudil podruhé, nacházel se v raketě. Pomalu, s námahou se otočil a uviděl Petra, jak ho upřeně pozoruje.

"Půjdu se napít. Mám příšernou žízeň. Velice málo jsem pil."

"Neunavuj se. Dojdu ti něco připravit." Za pár okamžiků se Petr vrátil se dvěma poháry vitamínového nápoje.

"Petře, proč jsi mne nehlídal?" lítostivým hlasem se zeptal Jirka.

"Hlídal jsem tě. Došlo k nehodě. Asi pět set kilometrů od rakety začaly blbnout motory. Otočil jsem to, a letěl pryč. Po chvíli zuřivého letu přestaly pracovat motory úplně. Byl jsem v dosti velké výšce a tak jsem klouzavým letem přistál asi pět kilometrů od rakety."

"To se mi stalo také, ale v okamžiku, kdy jsem šel na přistání. Musel jsem se katapultovat. Vzal jsem si několik tub vitamínu a hrst kostek. U pádaku byla ještě nouzová zásoba vody a potravin. Pak jsem šel. Proč jsem ztratil palivo?"

"Neztratil jsi palivo. Závada je v motorech. Motory obou letadel přestaly přijímat palivo. Když jsem palivo z letadla použil ve vozíku, tak vozík běžel. Zkrátka musíme zanechat výzkum planety a musíme se vrátit domů."

"K planetě jsme přiletěli a skoro nic jsme o ní nevěděli a odlétáme a neznáme klíče k záhadě."

"Dosáhli jsme přece jenom nějakých výsledků. Víme, že planeta je o necelých tisících kilometrů menší než Země. Že má dýchací ovzduší. Sice jsme nenašli žádného živočicha, ale člověk tu žít může. Je toho snad málo?"

"Tak odletíme."

"To ještě není tak jisté. Nechtěl jsem ti to říkat, ale musíš to vědět. Signál o raketě jsem ti dával pomocí velkého reflektoru s červeným filtrem, kterým jsem osvětlo-

val slabý dým ze zdejší trávy. Při tom jsem spotřeboval skoro všechnu energii. Kdybyses vrátil o den později, neměli bychom už vůbec žádnou. Se zásobou, co máme, by se měl reaktor rozběhnout, ale nevím, jaké bude mít zdejší podnebí vliv."

"Poletíme," odhodlaně pronesl Jirka.

Příští den byl ve znamení odletu. Krátce po poledni byly přípravy na let ukončeny. Petr a Jirka zaujali svá místa v pilotní kabině.

Chvilé napětí ...

Reaktor dostal první dávku energie ...

Postupně začíná pracovat ...

Rozbíhá se jaderná reakce ...

Ještě pár minut... Energetické články se zvolna nabíjejí ...

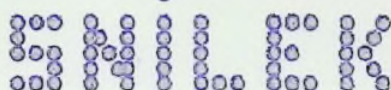
Raketa startuje ...

Velkou dálku jsem překonal

Nestál jsem ani chvíli

Dalekou cestu mám před sebou

Cestu k svému cíli ...

Jiří Karbusický,
vedoucí SFK Liberec

Počkal jsem osm dní. Nezbyvá mi nic jiného než doufat, že neustálý tok informací směřující do MOTEXU a z něj zase ven už dostatečně překryl můj dotaz. Kombinační centrum v Jorissonu je jistě zavaleno daleko důležitějšími úkoly a určitě nemá čas starat se o nějakého mladíčka s čistou minulostí. Ostatně, vždyť teď nedělám nic zlého: Otec je známý odborník a syn, ačkoliv podle výsledků psychotestů nikdy nedosáhne jeho kvalit, se začal zajímat o stejnou problematiku. Když neudělám další chybu, nemuselo by dojít k žádným komplikacím. První dnešní dotaz by měl být, jak se na úplného laika sluší, víc než skromný: základní přehled stavebních slohů SL.

ROMÁNSKÝ SLOH; GOTIKA: RANÁ, VRCHOLNÁ, POZDNÍ;
RENEŠANCE; BAROKO; KLASICISMUS; EMPÍR; ROMANTISMUS ...

Dost, stačí! Architektura je sice zajímavý obor, ale nic se nemá přehánět. Kdy by řekl, že jich je tolik? Co s tím? Přece je nebudu probírat všechny? Na to nemám čas ani chuť. Občas jen tak ťuknu a poběžím dál, to bude nejlepší. Začnu někde u rokoka.

ROKOKO MĚLO VE STARÉM NĚMECKU A FRANCII VELICE DŮLEŽITOU ÚLOHU. NAZEV JE ODVOZEN OD FRANCOUZSKÉHO SLOVA ROCAILLE /ROKAJ/ OZNAČUJÍCÍ TYPICKÝ MUŠLOVITÝ DEKOR ...

A u nás ?

VÝZNAM VE ZDEJŠÍ OBLASTI BYL SPÍŠ POUZE OKRAJOVÝ A DOPLŇKOVÝ. ČASOVĚ LZE ZAŘADIT DO 50. AŽ 80. LET 18. STOLETÍ SL. PAMÁTKY JSOU DOCHOVÁNY V PODOBĚ VELICE DROBNÝCH STAVEB ...

Tím líp! Popojdu dál. Secese byl taky sloh? Snad ano,

pckuť to slovo remám z úplně jiné oblasti. Ale někde jsem ho už slyšel. Doma? Zkusím to.

SECESE SE NA RŮZNÝCH MÍSTECH NAZÝVALA RŮZNĚ : SECESSION, JUGENDSTIL, MODÉRNA, ARTS AND CRAFTS, L'ART NOUVEAU. VELICE VÝRAZNĚ OVLIVNILA VÝTVARNÉ UMĚNÍ NA PŘELOMU 19. A 20. A POČÁTKU 20. STOLETÍ STARÉHO LETOPČTU. V ARCHITEKTUŘE ROZHODUJÍCÍM ZPŮSOBEM NEZASÁHLA DO PŮDORYSU A KONSTRUKCE, PŘEDSTAVUJE UPČITÝ DRUH DOBOVÉ ESTETICKÉ SPEKULACE ...

Takže mimo oblast zájmu začátečníka! Už bych snad mohl přestat. Jsem zbytečně moc opatrný. Vždycky vidím nebezpečí mnohem větší, než ve skutečnosti je. Přejdou rovnou k věci ...

UVEĎ, JAKÝ JE HLAVNÍ ROZDÍL MEZI FRANCOUZSKÝM BAROKNÍM POJETÍM A ...

Co to je zač? Z METOKU lesou úplně hlouposti!

JAKÝ MĚL VLIV KLASICISMUS A ROMANTISMUS NA PŮVODNÍ KONCEPCI ANGLICKÉHO PARKU ?

Asi nějaká bludná informace. Občas se to stává. Ale spojovací družice s centrem s tím snad nemá nic společného. Spíš to vypadá na kontrolní test zdejšího svazu zahradních estétů ... Udělám tomu konec. Takže co dál? Už přímo ten neokubismus ? Asi ano.

NEOKUBISMUS: ÚSPĚŠNÝ EXPERIMENTÁLNÍ SMĚR KOLEKTIVU ARCHITEKTA D. SIMONA Z 2. STOLETÍ NL. VNĚJŠÍ TVARY POJAL VELICE STROZE. ČISTĚ GEOMETRICKÉ KONTURY JEN OBČAS DOPLŇUJE NEZBYTNÝMI FUNKČNÍMI PRVKY, VŽDY OVŠEM V SOULADU S HLAVNÍM RÁZEM STAVBY. KONCEPCI PLÁSTVOVITÉHO SAMONOSNÉHO SKELETU ROZŠÍŘIL O CENTRÁLNÍ PÁTEROVOU KONSTRUKCI /VĚTŠINOU JSOU V NÍ ZABUDOVÁNY ZDVIŽE/, KTERÁ UMOŽNILA PŘESUN NĚKTERÝCH OBČANSKÝCH STŘEDISEK /PLAVECKÝCH BAZÉNŮ, SPORTOVIŠŤ, ZAHRAD AJ. / I DO NEJVYŠŠÍCH PÁTER ...

To souhlasí! Ilona bydlí v šestnáctém obytném bloku v přesně takové krabici. Úplně nahoře. Alespoň si to myslím. A zahradu tam má určitě taky. Vždy, když tam něco vykvete... Ale zjistit její jméno jsem si taky mohl přes otcovu kartu! Zbytečně jsem ztratil osm dní a ještě abych se bál, že odbočka MOTEXU v Jorissonu něco odhalí.

... NA ZEMI EXISTUJÍ V MODIFIKACÍCH NK1 AŽ NK20. NAVZAJEM SE LIŠÍ ZEJMENA VNĚJŠÍMI ROZMĚRY ZVĚTŠOVANÝMI V SOULADU SE ZAVÁDĚNÍM NOVÝCH STAVEBNÍCH MATERIÁLŮ. JEN MODIFIKACE NK17 A NK18 JSOU SNÍŽENY NA POUHÝCH 30 PÁTER A JSOU URČENY PRO OBLASTI S VELMI NÍZKOU ÚNOSNOSTÍ PODLOŽÍ ...

NK17 a NK18? Musím si to zapamatovat. A teď si půjdu dát něco k jídlu, ještě jsem dneska nejedl, a MOTEX ať klidně povídá dál. Pak ještě z něj vytáhnou jeden údaj a víc nebudu potřebovat ...

Stále nechápu, proč se o Ilonu zajímám až teď. Celý

rok jsem nespěchal a najednou pro mne představuje každá chvíle zdržení obrovská muka. Riskuju, jen abych se o ní něco nového dozvěděl. Proč? Vždyť všechno je úplně stejné jako dřív! Ilona každý den jezdí z UTOSu přímo domů a neprojevuje sebemenší snahu na tom cokoli změnit. Spíš se mi zdá, že dospěla do věku, kdy na ni její přísný otec musí zákonitě ztratit vliv. Bojím se, že zapadne do davu našich vrstevníků a přestane se od něj lišit. Ano, určitě je to tak! To mne znepokojuje! Cítí Ilona totéž co já, nebo ji brzdí jen její otec? Neřekne si jednou: 'Už končím! Vžít to nemá žádnou budoucnost! Já už nechci být jiná než jsou ostatní! Nechci žít věčně sama!' Nic sice nenasvědčuje, že by měla chuť něco podobného udělat, ale strach mám. Bojím se, že ztratím jedinou zpřízněnou duši, kterou se mi kdy podařilo potkat. Nevím, co bych si pak počal.

Malý MOTEX ze sebe chrlí další a další fakta o neokubismu. Na co se ho zeptám dít? Na NK17 nebo NK13? Ilonina budova vypadá poněkud zachovalé a navíc je dost násilně vmáčknuta mezi ostatní. Asi byla schválena až dodatečně po návrhu bloku. Zkusím se zeptat na NK17. Je starší, ale určitě se nebude od osmnáctky moc lišit. Kombinací centrem tím ztratí šanci odhalit svůj záměr.

MODIFIKACE NK17 SE ODLIŠUJE OD PŘÍBUZNÝCH
NÁVRHŮ SNÍŽENÝM PROFILM NA 30 PATER. ÚDAJE
O MOŽNÝCH GEOLOGICKÝCH PODMÍNKÁCH LZE NAJÍT
POD MATRIKULAČNÍM ZNAKEM GPNK17. PRO KLIMA-
TICKÉ PODMÍNKY C A D NUTNO POUŽÍT VÝMĚNÍKO-
VOU STANICI 171620. PŮDORYS I INTERIER SE-
TŘVÁVÁ TRADIČNĚ V NEZMĚNĚNÉ PODOBĚ ...

Schema!... Vyšší podlaží! Ještě vyšší! O patnáct výš!
A ještě jedno!

Kde jen může být buňka 15316? Tady začíná patnáct tisíc, tak kousek vedle... Už ji vidím! Škoda, že se nenachází na vnější straně. Ale to je už jedno. Hlavně že vím, kde Ilona žije. Blouhých osm dní jsem čekal na tuto chvíli.

+ + + + +

Je teplá noc. Z obytné buňky jsem se dostal bez potíží. Od té doby, co je matka gravidní, žije dočasně u svého přítele. Dobře, že nezůstala doma. Otec by se občas večer vracel a to by se mi dnes vůbec nehodilo.

Je to prvně, co jsem na jejich soužití našel něco kladného. Jen mne zlobí, že tolik spoléhají na to, že tam zůstanu i já. Vždyť stačí na tři dny někam odjet a do buňky nastěhují někoho jiného. Skluz v nové výstavbě vyvolal po nich obrovskou poptávku. Nebo jím na tom nezáleží?

Stojím na úzké římsě a popadám dech. Až sem do osmnáctého patra se nehybným vzduchem táhne zápach odpadků vyhazovaných obyvateli z oken. Ve světlíku dvacet na dvacet metrů už dávno pokryly dno do výšky prvních podlaží. Vražebná koncentrace. Naštěstí mám vycvičený žaludek - u nás je to úplně stejné. Lidem začalo být jedno v čem žijou. Nějaká nová móda? V tom případě by měla co nejdřív přijít ještě novější. Snad bude lepší.

Odělal jsem další krůtek. Stěna je hladká, není čeho se zachytit. Ještě se můžu vrátit. Požární skluz je hned vedle. Stejně opatrně, jak jsem se jím vydrápal nahoru, mohl bych se dostat zpátky. Pak kontejnerovou chodbou...

Ale když už jsem tak daleko?... Hlavně se nedívat dolů. Padesát metrů je pořádná výška. A zas úrok. Přece jen není tak hladká, pod dlaněmi cítím jemné nerovnosti povlaku.

CO Iloně vlastně řeknu? Dostanu se vůbec ke slovu? Nezačne křičet hned, jak mne uvidí? Vždyť mne vůbec nezná! Vždycky jsem ji pozoroval jen z povzdálí. Pochopí, že jsem se tohoto činu odvážil jen kvůli ní? Že jsem chtěl pro ni udělat něco strašně moc odvážného? Proč si jen myslím, že těch několik potřebných slov jsem schopen vyslovit zrovna na tomto místě? ... Nepochopí nic. Zavolá svého otce a on pořádkovou službu ...

Neměl bych se příliš rozptylovat. Teď, když záleží na každém pohybu. Stačí krok a už mne nebudou zneklidňovat žádné otázky. Jak daleko mám k jejímu oknu? Ani jsem si nezjistil, jestli jde otvírat. V nižších patrech určitě, ale tady?

Stejně jsem cvok. Pro ten svůj bláznivý sen jsem ochoten udělat cokoli. Neuskutečnitelný sen. Chtěl bych alespoň v malém vrátit čas, vrátit se k odvrženému typu soužití dvou lidí. Strašně moc bych si přál být nejen dobrým vychovatelem svých dětí, ale také jejich skutečným otcem. Jsou moje požadavky na budoucí manželku opravdu tolik přehnané? Jsem krutý?

Ale teď mi svítla naděje. Ilona se přece stejně jako já zřekla okolních radovánek. Taký čeká na dobu, která by více odpovídala jejím představám. Proč čekat?

Jsem u cíle. Konečně se mi podařilo nahlédnout do jejího okna. Myslím, že jsem přišel pozdě! Zrovna se svléká a chystá se k spánku. Teď už s ní nebude řeč. Stud u ní určitě zvítězí nad zvědavostí a nad snahou zjistit, proč jsem za ní přišel tímto nezvyklým způsobem. Měl bych to vzdát dokud mne někdo ze sousedů nespatriil. Snad se někdy jindy najde příhodnější chvíle.

V Ilonině místnosti se změnilo osvětlení. Svítalo jen malé těleso v rohu, jinak nic. Pak se otevřely dveře a vstoupil k ní její otec. Teprve teď jsem si uvědomil, že Ilona leží na nezvykle velkém lůžku. Víc jsem nepotřeboval vidět, vše jsem pochopil. Bylo to jako úder blesku. Opět jsem zůstal beznadějně sám. Měl jsem pocit, že se podle mnou podlamují kolena. Nebránil jsem ani nepomáhal pádu. Vše přicházelo potichu, nenásilně a jakýmsi nepochopitelným způsobem přirozeně.

Nepadal jsem dlouho. Zachýtily mne silné ruce neznámého muže. Vytáhl mne na sláněnou plošinu a postavil mne na ní.

Na kombinéze měl nápis: JORISSON - MOTEX.

=====

		Zdeněk Bukáček člen SFK Liberec a ext. člen SFK Teplice
--	--	---

=====

Burácení hromu nad postiženou planetou pomalu doznívalo. Z měst, která se ocitla v plamenech stoupal dým.

Další série výbuchů odlehčila Zemi o několik parazitů - lidí.

Vše postihla zkáza a zničení, už nikdy nebude žádné potom, je pouze teď a to nic. Nic s tvrdošíjnou urputností.

"Jsem hotovi kapitáne." Oznamil muž ve stříbřitém obleku svému nadřízenému.

"Přežil některý z těch...?" Kapitán hledal vhodné jméno pro rasu, kterou vyhubil.

"Myslím, že nikoli, bylo to náhlé a účinné."

"Minule jsme si také mysleli, že je po nich a přece přežili." Namítl kapitán a v zamyšlení si hladil své bílé, dlouhé vousy.

"To byla pouze voda, kapitáne, dnes máme k dispozici účinnější prostředky."

Mohutná kosmická loď, která splnila svůj úkol, zamířila nazpět do hlubin kosmu. Kdyby ještě žili lidé, uviděli by na obloze obrovské zářící oko, mrkající na ně ze středu rovnostranného trojúhelníku.

=====

U R N I

Zdeněk Bukáček

Jak je těžké dát tomu obrovskému tvorů důkaz o své inteligenci. Teď, když mě honí po místnosti z kouta do kouta a usiluje o můj život. Všechny únikové cesty jsou uzavřeny. Já, ubohý, nepatrný vůči jeho velikosti, se snažím ukrýt kde se dá, jak jsou tyto tvorové krutí, nedopřejí nám ani trochu ze své potravy, i když to co my ujíme je pro ně zanedbatelné. Žijeme ze dne na den v neustálém strachu před jejich krvelačností.

+ + + + +

"Prásk!" Paní Novákové se konečně podařilo zasáhnout a usmrtit mouchu už deset minut zmateně poletující po místnosti. Na lesknoucí se žluté omítce zůstala po hmyzu pouze nepatrná rudá skvrnka.

=====

P U N I U M I - P I

Zdeněk Bukáček

Usedl jsem a začal psát. Měl jsem v sobě perfektní náměť na povídku, přestal jsem vnímat svět kolem sebe a přenesl se na planetu Vara, kde se hret jedinců právě chystá vzkřísit ztracenou radost a náplň svého nekonečně dlouhého života, který dospěl do kritického stádia.

"Co děláš, táto?" oslovil mne můj devítiletý syn, který se zčistajasna objevil v mém pokoji.

"Píšu, nevidíš." Mrzutě jsem odložil pero a zahleděl se na Honzika, ten mi tu chyběl. "Vem si tu novou mičudu a běž za klukama, nemám čas."

Posadil se na zem a zašklebil se na mne:

"O čem píšeš, o těch bytostech, který už nemaj žádnou radost ze života a pro nový vzrůso si přilítají na Zem, kde je berou lidem?"

Překvapila mne jeho informovanost, ale pak jsem si uvědomil, že jsem o tématu povídky mluvil včera se svým

přítelem a Honza pravděpodobně vše vyslechl.

"Jo, právě o tom a teď mě nech, musím psát, snad se to už konečně bude líbit."

Vždy, když jsem něco napsal, kritika byla zdrcující a tak se ze mne stal notorický pisálek, snažící se sám sobě dokázat, že ve mně něco je, marně.

Dnes mne to popadlo a už od rána sedím ve svém pokoji, snažím se něco uklohnit, napsat trháč, a teď přijde on, myšlenky se mi vytrácejí z hlavy jedna po druhé. Se vším je konec. Zvedám hlavu od popsaného papíru.

Honzík tu už není, zvenku se ozývá křik, jdu k oknu, hraji fotbal.

Vytahuji z knihovny Doyleovy povídky o Holmesovi, jejich četba mě vždy uklidní, dostaví se zvláštní duševní klid a uspokojení. Ale náhle si uvědomuji, že vzrušující děj příběhu, proudící ze stránek knihy do mého mozku zde neukončil cestu, ale pokračuje dál, kamsi mimo mne, pocit je tak silný, že odkládám knihu a vstávám.

+ + + + +

"Táto, táto, už to odletělo," vtrhl do pokoje jako velká voda, tváře rudé, oči rozšířené vzrušením, "bylo to ohromné, všichni kluci to viděli a ještě spousta lidí, pojď, honem!"

Popadl mě za ruku a hnál se k oknu. Vzrušeně ukazoval vzhůru. Na obloze se pomalu ztrácela žhnoucí tečka.

"Přistáli, pár jich vystoupilo, Jarďa dal právě gól a jeden z nich vzal míč, ten můj nový, krásnej míč a zmizel s ním uvnitř té rakety. A pak odletěli," řekl s odzbrojujícím úsměvem.

Cosí se ve mně zlomilo, ztěžka jsem dosedl a začal trhat rozepsanou povídku.

JSOU PŘEKVAPENÍ? V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ! OEA JSOU
ODKOJENÍ SCI-FI LITERATUROU!

„Už zpočátku se mi ta planeta nelíbila. Sotva jsem ji prvně zahlédl na obrazovce řídicí sekce, měl jsem k ní odpor a snad i strach. Vždyť už ta její chromná velikost a ten podíl souše k vodě byl z našeho hlediska zcela nepocho-
pitelný. Ale ať se mi to líbilo nebo ne, museli jsme na ní provést nezbytný průzkum a podrobit temnější faunu i flóru /pokud existuje/ vědecké analýze.

Jako bych to tušil, hned při přistání nám nastaly po-
tíže. Zapadli jsme totiž se svou kosmickou lodí do podivné-
ho hustého lesa. Skládal se ze špičatých úzkých rostlin,
sahajících téměř až po špičku lodi, takže zorientování v
okolí se neobešlo bez obtíží. Také sem tam proběhli kolem
lodi nějací živočichové, ale naše speciální přístroje u
nich zaznamenaly tak nízkou inteligenci, že jsme se o ně
dále víc nezajímali.

Po důkladném bezpečnostním zajištění jsme vyslali do
okolí rakety několik našich průzkumníků, aby nasbírali
potřebné vzorky. Jelikož jim však cestu znesnadňoval již
zmiňovaný podivný les, museli použít své vlastní letové schop-
nosti. Po odebrání vzorků a serii měření jsme se s lodí
přemístili na jiné místo planety. Na místě přistání byl
povrch až tak nezvykle hladký, že vyvstaly v našich řadách
odvážné názory, že jde o dílo inteligentních bytostí. Z
těchto polemik nás ale vyrušily radiolokátory, které za-
znamenal jakýsi ohromný, nebezpečně blížící se kolos, mno-
honásobně převyšující naši loď. Pro jistotu jsme raději
vzlétli.

Po zpracování všech informací a analýz jednoduchých
forem života na téhle planetě, jsme přistoupili k dosti zá-
važnému úkolu - zjistit, zda tu existují nějaké inteligentní
bytosti, popřípadě navázat s nimi kontakt. Za pomoci našich
skvělých přístrojů jsme našli bytosti, které sice neměli
teoreticky nejvyšší inteligenci ze všech tvorů tu žijících,
ale jejich způsob života i jejich odvážné sebevědomí se za
nejinteligentnější pokládali. Trochu nás odrazovala od
setkání ta jejich velikost. V průměru dosahovali totiž sto-
násobek naší velikosti. Ale úkol je úkol.

Setkání jsme po dlouhém uvažování uskutečnili v jednom
jejich příbytku. Otvor, jehož hlavním úkolem pravděpodobně
byla výměna vzduchu, byl otevřený a tak jsem já, jakožto
velitel průzkumu, vletěl dovnitř i s pěti vybranými prů-
zkumníky. S sebou jsme měli plno hodnotných materiálů o
naší civilizaci, historii a celém slavném společenství.

V příbytku byly dvě vytypované bytosti /žití v páru
tu bylo velice rozšířené/. Trochu jsme se zorientovali v
prostředí a začali okamžitě s pokusy navázat kontakt s by-
tostmi. Bohužel, tento zřejmě předčasný krok stál průzkum-
níka číslo 1 a 2 život. Buď jsme nebyli patřičně pochopeni,
nebo jsme porušili něčím ustálené zvyky těchto bytostí. Tak
jame si opravdu nepředstavovali setkání s rozumnými tvory.

Zákonitě nás proto ovládl strach. Snažili jsme se
ustoupit, leč marně. Cesta, kudy jsme vletěli, byla zatara-
sena jakousi průhlednou hmotou a tak za tento nepodařený
útěk zaplatil průzkumník číslo 4 životem.

I když to bylo proti předpisům, přichystali jsme si
naše obranné prostředky a vyčkávali, co se bude dít dál. Ne-

čekali jsme dlouho. Sotva se jedna z bytostí přiblížila, poslal jsem průzkumníka číslo 3 do přímého útoku.

Eytost, zasažení jeho zbraní, bolestivě zařvala a ohnala se po něm, takže jsem zůstal s průzkumníkem číslo 5 sám.

Škoda. Takové nepochopení z jejich strany jsme opravdu nečekali. Je dosti možné, že jsme se ve výběru rozumných tvorů zmýlili, ale ti to vypadali věrohodně. Tedy až na jejich velikost.

Opět se začali přibližovat. Odletěli jsme proto stranou. Nalezl jsem si malou štěrbinu ve stěně a zatímco zbylý průzkumník odráží hrdinsky výpady bytostí, já nahrávám poslední hlášení pro svou loď. Ještě bych rád poz... Už jsem bohužel sám. Průzkumník číslo 5 byl zasažen.

Nemohu již na nic spoléhat, zahlédli mne. Ne, tyto bytosti nemohou být na takovém stupni inteligence, abychom se s nimi dorozuměli a navázali přátelské vztahy. Nejsou vůbec tako...!,

To se jen vzduchem cosi mihlo a z velitele průzkumníků zbyl na stěně pouze krvavý flek.

"Tak a to byl poslední komár" ulekčeně pronesl muž a s pýchou se podíval na své dílo.

"V noci by nás šeredně poštípali" řekla žena a dodala s odporem: "takový hnusný hmyz!"

=====

Přestože se povídky "Nepochopení" Rudolfa Součka a "Vražda" Zdenka Bukáčka velice podobají, nelze autory podezřívát ze vzájemného plagiátu. Je to jen důkazem toho, že určitá myšlenka se může zrodit nezávisle na sobě na dvou různých místech. Nutno připomenout, že tento námět má již svého klasika Johna Wyndhama s povídkou METEOR a že se dočkala v časopise Pionýr uveřejnění jeho téměř verná replika: Kontakt - Miroslav Moravec. Na vině je zde neinformovanost českých autorů, snad omluvitelná tím, že na druhé straně umožňuje poměrně jednoduché srovnání jejich stylu.

Pro čtenáře, kteří by se chtěli blíže zabývat příbuznou tematikou, doporučuji k přečtení tyto povídky: Václav Šorel - Poselství, A. Buškov - Expanze v kosmu, Ludmila Vanková - Obří planeta, Kirill Bulýčev - Neviditelní hosté, Zdeněk Volný - Výprava, která propadla a Katherina MacLeanová - Obrázky neklamou/slov./.

G.C.

=====

Následující ukázka je pátou kapitolou rozsáhlejší povídky.

V. KAPITOLA

Jiří Karbusický

Obrazovka komunikátoru se rozsvítila uprostřed noci.

"Co je?" zeptal se rozespale Vitold Tobolsky.

"Kapitáne, nezlob se že tě budím, ale já jsem po tom dnešku nemohl usnout ..."

"Co já s tím? Myslíš si snad, že bdění ve dvou bude veselejší?" žertovně nadhodil Tobolsky a zívnuł.

Pirner naléhal dál: "Seděl jsem teď nějakou dobu na pésece a přemýšlel o Nainaroví, tedy o kimovi... Vlastně o obou. Možná, že jsem na něco přišel."

"Přijď tedy ke mně. Bude to asi delší rozmluva, co?"

"Ano. Bude."

Obraz zmizel.

Netrvalo dlouho a do kapitánovy kabiny vklouzl tichý stín.

"Tak jsem tady, kapitáne. Ještě jednou se moc omlouvám, ale je to věc, která nestrpí odklad."

"Snad nebude tak zle. Do rána se ti mohlo všechno rozležet..."

"Myslím, že ne."

"Já vím. Ten kim se hájil příliš přesvědčivě, víd? A to ti nedá spát. Znáš to ... Když jsem se setkal s prvním kimem, byl jsem ochoten bojovat za jeho nevinu až do jeho propuštění... Jseš asi stejný. Je to tak?"

"Ano, je. Ale teď bych mu už moc nepomohl."

"Jasně, neexistuje. Takže jakási rehabilitace, prosím. Umím si představit, o čem budeš mluvit. Přišel jsi určitě s hromadou nových a samozřejmě překvapivých skutečností. Mám pravdu?"

"Až na tu hromadu. V tomto ohledu bych byl skromnější."

"Tak spusť!"

"Přemýšlel jsem nad jednou věcí," začal Pirner nesměle. "Zaujal mne prostě určitý problém."

Při revizi jsem našel spícího Nainara. Kim se o tom nějak dozvěděl. Říkáš, že u své oběti nechal fotodetektor. Ehl jsem tenkrát rozrušený, že jsem si podobnou možnost neuvědomil a ani při druhém nálezu jsem si ničeho takového nevšimnul. Ale logicky vzato, jinak to ani být nemohlo. Já jsem odjel zdviží ke komunikátoru na čtyřku a kim mezitím odnesl Nainara na jiné místo. Víc nestihnul. Při návratu se s námi střetl, perfektně zanaskoval své překvapení a odjel prohlédnout nižší patra. A tady začíná dost nelogická událost.

Kim byl níž o jedno, nanejvýš o dvě patra. Přijímač měl určitě u sebe. Moc bych se divil, kdyby neměl.- vždyť mu šlo o život... V opačném případě si pro něj mohl sjet. Takže přijímač určitě měl a dobře věděl, od které chvíle bylo vše ztraceno. Nalezení Nainara nám trvalo víc jak hodinu. Celou tu dobu měl možnost pokusit se nepozorovaně vniknout do našeho patra a vynést ho pryč. Já bych to alespoň na jeho místě udělal. On ne! Čekal, ať se stane, co se má stát. Není to divné?"

"Mohl u vchodu do našeho poschodí narazit na někoho z nás dvou. Jak by vysvětlil svůj návrat? Výmluvu s výkřikem už použil, s tou by neuspěl," namítl kapitán Tololsky.

"Měl dost pohotovostní reakce. Lehce by si vymyslel nějaký důvod. Třeba by jako přišel ohlásit, že se mu výkřik asi skutečně jen zdál a že v dolních patrech nikdo není. Nebo něco jiného. Ale možnost měl! Navíc byl dokonale informován o úspěšnosti našeho hledání. To mne zarazí!"

Při výslechu se bil jako lev, zapíral vše, co jen mohl. Jak dát tyto dvě jeho stránky dohromady? Jednu kapitulantskou, druhou bojovnou?"

Proslov mladého Pirnera byl dostatečně dlouhý na to, aby si kapitán dokázal náležitě připravit odpověď.

"Víš, ona mu totiž nevyšla jedna věc. Když Nainara přenesl, fotodetektor zůstal na původním místě v sedmé revizní chodbě. Možná, že si to uvědomil a chtěl se vrátit, ale už to nestihnul. Přišli jsme my. On musel vypadnout a o dalším našem postupu neměl žádný přehled. Pak už se spolehl jen na zázrak, který samozřejmě nepřišel. Vše ostatní již mělo logický spád."

"Nevěděl jsem o tom. Nezlob se, kapitáne, že jsem tě tím obtěžoval. Měl jsem prostě pocit, že jsem přišel na něco důležitého."

"To nic, to se stává. Taky jsem byl mladý a ve všem jsem viděl záhady. Časem tě to přejde."

Pirner si připadal velice trapně.

"Tak já půjdu... Klidný zbytek noci, kapitáne."

Opustil nehluchně kabinu a jen podle ozvěny jeho kroků bylo slyšet, že směřuje do své kajuty.

Kapitán se uložil k spánku, ale marně se snažil usnout. Moc dobře totiž věděl, že v konfliktu s kým skutečně existuje několik nejasností. Jednu z nich zamaskoval už během odpoledního výsledku svým výmyslem o fotodetektoru. Podobný přístroj se na lodi nikdy nevykytoval. Kdo ví, co si bude muset vymyslet příště. Naštěstí je za ta léta strávená na lodi zvyklý být neustále ve střehu. Tak proč nemůže usnout? Něco mu našeptávalo, že ještě něco přijde, že by bylo předčasné jít spát. Převaloval se z boku na bok a čekal.

Zaznění tichého signalu a rozsvícení komunikátoru jej přesto překvapilo. Už podruhé za tento den mu intuice napověděla správně.

Objevila se opět Pirnerova tvář.

"Co je?" zeptal se kapitán rozmrzle.

"Kapitáne, nezlob se že tě budím, ale já jsem po tom dnešku nemohl usnout ..."

Tobolsky zbystřil pozornost. Tak na toto čekal!

"Co já s tím?" Žertovnou průpovídku vynechal. Nemusí vše opakovat do nejmenších podrobností.

"Byl jsem za Nainarem na ošetřovně a teď už pěknou chvíli sedím na péesce. Přemýšlím o něm, tedy o kimovi. Spíš o obou. Možná, že jsem na něco přišel."

"Přijď ke mně. To tvoje povídání bude asi trochu delší, že?"

"Ano. Bude."

Obraz zmizel.

Kapitán se připravil na přivítání.

Netrvalo dlouho a dveře kabiny se neslyšně otevřely.

"Tak jsem tady, kapitáne. Ještě jednou se moc omlouvám, ale je to věc, která nestrpí odklad."

"Snad nebude tak zle."

"Možná ano."

Tady už došlo k větší odchylce, ale ta už nemohla nic změnit.

"Tak vyklop, co jsi objevil. Ale žádné povídání okolo. Na to nejsem zvědavý. Jdi hned k věci!"

"Zaujal mne prostě určitý problém," začal nesměle Pirner. "Chtěl jsem si ho původně jít promyslet do péesky, ale asi jsem zahrnul na opačnou stranu a ocitl jsem se u ambulance. Nikdo z personálu tam nebyl a tak jsem si ho při té příležitosti pořádně prohlédl. Nejdřív jsem revidoval, co mi na něm vadí a proč ho tak podrobně zkoumám. Pak jsem si toho všimnul. Skutečně divná věc."

Když jsem ho při revizi našel a zkoušel mu tep, měl na opálené ruce široký bílý pruh. Právě podle něj jsem našel jistotu, že se jedná o muže. Fakt jsem váhal... Měl tak jemné ruce. Možná ještě o něco víc než mám já. Pak jsem si vzpomněl na historky o kimech a uvědomil si, že to žena prostě být nemůže. Ale o to nejde.

"Konstrukcí... informačního stroje."

"Ještě dalšího? Máš málo informačních strojů, kterými je přeplněna naše škola?"

"Je potřeba principiálně nový zdroj informací," začal Vadim. "Musí mít tyto parametry. Za prvé. Regulovatelná rychlost předávání informací. Za druhé. Možnost volného vyhledávání v informačním masivu."

"A proč?" podivil se kapitán. "Není logičtější osvojování informací rychle a pěkně za sebou od začátku do konce?"

"Mám už dost logicky!" zvolal Vadim. "Promiňte... Cnci přemýšlet nad tím, nad čím chci, moci si sám oddělit hlavní věci od vedlejších. Za třetí. Je zbytečné používat složité přístroje, jako holograf nebo plazmotron. Za čtvrté. Aby nemusel být velký napájecí zdroj, bude muset být stroj přenosný a autonomní. To je za páté a šesté. A nyní za sedmé. Nositel informace musí být dostatečně pevný, odolávat otřesům i všem druhům záření, abych si ho mohl vzít kamkoliv s sebou. Krátce - konstrukce musí být odolná a stroj snadno přenosný. To za osmé."

"Chceš nemožné," povzdechl kapitán. "Každý požadavek zvlášť je možný, ale všechny najednou... Neznám takový zdroj informací. Prostě neexistuje."

"Vždyť ho chci vytvořit!" vykřikl Vadim.

"Zkus ho vytvořit," řekl vážně kapitán. "Ale nejprve se zeptám našeho počítače. V jeho obrovské paměti jsou uloženy i všechny informační stroje. Třeba najde něco podobného."

Kapitán se posadil k ovládacímu pultu a zadal počítači úkol. Trvalo pouze několik sekund, než se z počítače vynořil malý plochý předmět.

"Neuvěřitelné!" Kapitán ho vzal opatrně do rukou. Nebylo na něm žádné ovládací zařízení.

"Asi se to ovládá telepaticky," řekl Vadim. Opatrně odklopil vrchní desku. Ani tam nebyla žádná tlačítka. Navrchu ležela velmi tenká destička pokrytá jakýmsi znaky. Pod jejím mírně přehnutým rohem byla vidět další, stejného formátu. Vadim se pokusil jednu vyndat ze schránky, ale všechny destičky k ní byly jednou stranou pevně připevněny.

"Asi to je magnetický disk," řekl opět Vadim. "Zeptám se stroje."

Stroj okamžitě odpověděl: "Kniha. Prostředek k uchování a předávání informací. Má tyto přednosti: regulovatelná rychlost předávání informací, možnost volného výběru v informačním masivu, je přenosná ..."

"Tak vida!" zvolal kapitán. "To, o čem jsi mluvil, je vlastně kniha!"

"Ale k čemu mi je?" zeptal se Vadim. "Vždyť si ji neumím přečíst!"

"Lev Tolstoj - Dětsví," pomalu hláskoval kapitán. Ačkoliv nesestavoval učební program, pocítil za něj odpovědnost. Bude muset předložit Ústavu kosmonautiky návrh na jeho změnu. "Začnete se všichni učit číst ..."

Zbyšek Hlinka,
člen SFK Praha a SFK Teplice

Tak podívej se. Ty se mě ptáš, proč zakazují předávání informací civilizacím na nižším stupni vývoje, které se nám ještě sami neumějí nahlásit. Jistě jsi již četl mnoho vědeckofantastických knížek - ostatně vždyť je to jeden ze základních druhů literatury. A nemusím snad ani zdůrazňovat, že právě sci-fi, která ve své době přinesla snad nejvíc revolučních myšlenek a nových informací - vyjma očtorné literatury, která je ovšem příliš nezáživná, dala základ dalším směrům, které po ní následovaly. Při tom ovšem je až smutné, že ve dvacátém století byl tento žánr tolik opomíjen příslušnými vlivnými osobnostmi.

Tak tam jsi se mohl docíst takových věcí, že by jeden žasl, co všechno si může člověk vymyslet. A nejstrašnější myšlenkou se mi zdá právě ta větev sci-fi, kde lidstvo se nápadně podobá supermanům - a autoři mají při tom před očima vyspělou lidskou civilizaci - a pomáhají nadšeně jiným, zaostalejším tvorům. Jistě, dá se to vysvětlit také tak, že autoři si představovali krásnou budoucnost lidstva, a pomoc, kterou lidstvo nedostalo, rozdávalo aspoň druhým. V tom je však ten tragický omyl.

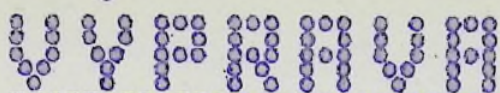
Abys mi lépe rozuměl, uvedu ti ještě nějaký příklad. Ve dvacátém století se začaly objevovat takzvané létající talíře. Mnozí si mysleli, že je to pouze vedlejší produkt vědeckofantastické literatury, a nebyli ochotni do své vize světa žádné UFO přijmout, vše si vysvětlovali přírodními úkazy a podvrhy. Jim podobní ve středověku tvrdili, že Země je placatá a středem vesmíru. Dnes už je však vědecky dokázané, že UFO existují a navštěvují méně vyspělé civilizace. Ostatně dnes to děláme i my.

UFO však nevzniklo až ve dvacátém století. To se jen našlo pro něj jméno. Je mnoho nepřímých důkazů o tom, že nás vyspělejší mimozemšťané navštěvují už od prvopocátků lidské společnosti. Například v bibli se bůh zjevoval v hřmícím mraku, jednou z něho dokonce sestoupil na zem po žebříku. Další zmínka je například v indickém eposu, kde jim nevystupovali bohové, ale mimozemšťané! A navíc je tam popis létajících strojů a mimo jiné i jaderných zbraní. Je dost pravděpodobné, že tyto zbraně jsou výplodem násilného a urychleného civilizačního procesu.

Ve dvacátém století se lidé ptali zastánců UFO, proč s námi tedy nenaváží kontakt ti mimozemšťané? Odpověď je nasnadě. Již si nechtěli vzít na svědomí další války, zvláště v době, kdy byl svět politicky rozdělen a disponoval zbraněmi, které často nebyl a to ani pochopit. Je ale dost pravděpodobné, že tito UFOni měli na Zemi své hlídky, které sledovaly vývoj lidí, a zřejmě i brzdily pokrok takovou měrou, aby neuškodil lidstvu.

Teď už doufám chápeš, proč je tento zákaz nutný. Je až s podivem, jak dlouho ti trvalo, než jsi uznal správnost tohoto rozhodnutí.

Přitom je ale dost zajímavé, proč s námi nenavázali kontakt již naši strážci? Vždyť jsme již na poměrně vysoké úrovni uvědomění. Ale když tady s tebou tak mluvím, napadla mě taková myšlenka - nejsi ty náhodou od nich?

VYPRAVÍ ERIK COX :

Při cestě k pilotní kabině jsem náhodou spatřil start průzkumného modulu. Vlastně jsem ovál průzoru ani nevnímal a nebyl světelného záblesku, který jsem zachytil jen koutkem oka, nenapadlo by mne do něj pohlédnout. Obvykle je prostor okolo lodi prázdný a nezajímavý. Největším a nejpříhodnějším objektem k přímému pozorování byla planeta, kolem které jsme kroužili, ale i ta pro svoji vysokou oblačnost působila nudným dojmem. Byla tajemná a zároveň nudná. Podivný paradox - vždyť jsme tu byli právě kvůli ní.

Modul startoval odněkud z trupu lodi. Zanlédl jsem ho v průzoru ve chvíli, kdy zapnul vzdalovací stupeň. Pak nabral kurs a zmizel mi z očí. Zajímavé na tom bylo, že jsem před jeho startem nezaslechl žádný zvuk, žádné zachvění, prostě nic. Všechno se odehrálo v naprostém tichu. Jako kdyby se v ten okamžik mezi mnou a letištem vztyčila nějaká izolační stěna pohlcující jakýkoliv hluk a pohyb. Samozřejmě jsem tu myšlenku hned zamítnul. Řešení muselo být jinde. Přitiskl jsem tvář na vložné sklo a snažil se zrakem najít místo na povrchu lodi, odkud vylétl. Počálo se mi to.

Výstupní otvor tvořil obvyklý černý obdélník. Vnitřní segmenty ocelového krytu se daly do pohybu. Obdélníková výpusť rychle ztrácela jeden ze svých rozměrů, až na vnějším pancíři po ní nezůstala žádná stopa.

Tak precizní odpoutání modulu jsem ještě ve svém životě neměl možnost spatřit. Nejsem technický typ a podobným věcem nerozumím, ale ať jsem chtěl nebo nechtěl, musel jsem pilota obdivovat. Jiné vysvětlení záhady by bylo stejně nad moje síly a tak jsem u něj zůstal.

Konečně jsem došel do pilotní kabiny. Poslední dobou jsem k Robertovi chodil často. Stal se mým spolupracovníkem při většině bláznivých akcí, které nám vysloužily několik hanlivých přezdivek, ale jak se zdálo, taký mu nevadily. Zastihl jsem ho v naprosté nečinnosti - byl rozvalen v křesle a spal. Ne však tvrdě, protože mne hned zaregistroval.

"Vítám tě," řekl a protáhl se, až mu kosti zapraskaly. Odpověděl jsem na pozdrav, posadil se vedle něj a mlčel. Robert byl už na podobné tiché návštěvy zvyklý. Mnohokrát jsem takto přišel, zapadl do křesla a hleděl na blikající kontrolky a displeje. Pohled na složitou techniku mne vždy uklidnil a současně ve mne posílil víru v lidskou schopnost dosáhnout jakéhokoli cíle. Momentálně moji pozornost upoutal televizní přenos vysílaný krátkými automaty s povrchu planety. Stále něco sbíraly, zkoumaly a měřily podle příkazů operátorů nebo hlavního mozku lodi a zároveň mi umožňovaly poznat krajinu nepozorovatelnou z oběžné dráhy.

Seděl jsem tedy před obrazovkou a předstíral, že žádný jiný důvod k návštěvě neexistuje. Skutečně jsem měl pocit, že mu nemám co říci. Můj nápad se během několika posledních desítek kroků k pilotní kabině úplně rozpadl. Teď už bych se ho neodvažoval nazývat plánem, ale spíš jen hrubou ideou, ve které byl mnohem jasnější cíl, než metoda, kterou jsem ho chtěl dosáhnout. Vůbec jsem s ním nehodlal vyrukovat na

denní světlo. Místo toho jsem se zeptal na jméno pilota výsadkového modulu.

Stálo mně dost námahy popsat celou příhodu, ale s menším zadrháváním se mi to podařilo.

Když jsem skončil, Robert se na mne pobaveně podíval a dodal s úsměvem :

"A pak jsi se probudil."

Takovou odpověď jsem nečekal.

"No neďívej se tak," pokračoval, "myslíš si, že ti na to naletím? Zase nějaká srandička, co?"

"Já skutečně... nechápu... proč?" blekotal jsem a nemohl se vzpamatovat. "Ale já jsem skutečně ..."

"Ty jsi ale paličák! Ber prostě jako fakt, že na určité jevy nemůže mít žádný pilot sebemenší vliv. Beznulový start neexistuje. Zvláště v našich podmínkách. Všude okolo kov. Vždy je slyšet hydraulika segmentů výpustě, automatika odpojování vnějšího zdroje nemá taky odhlučnění...", začal vypočítávat.

"Dobře, dobře...", umlčel jsem ho. "Vidím, že mi nevěříš... Jak tě mám přesvědčit? Copak se to dá zopakovat?"

"Ty nepřestaneš? Prosím! Podívej se sem na tyto dvě kontrolky. Nesvíí, když jsou oba průzkumné moduly mimo naši loď. Až potud je to dobré, vid? Jenomže nesvíí už druhý den. Chápeš? Moduly jsou na planetě a ani jeden z nich jsi proto nemohl vidět."

Nechtěl jsem se jen tak lehce vzdát. Vzal jsem ho za rameno a vyvlekl jej z kabiny k průzoru na chodbě.

"Na pancíři samozřejmě není nic znát...", upozornil jsem.

Pozorně si prohlížel označené místo a pak pronesl jen jedno slovo: "Eloupost." Obrátil se na podpatku a zamířil ke svému křeslu. Ani nestačilo vychladnout a už si zase v něm hověl. Pak dodal na vysvětlenou:

"Pamatuješ, jak se nám poškodil vnější plášť? Tenkrát ještě před skokem? Vymohl jsem si povolení a vystoupil do prostoru. Automaty si s trhlinou rychle poradily, ale ten pohled stál za námahu. Viděl jsem jejich neuvěřitelnou zručnost, všude kolem nich zbytky zkroucených plátů... Nebylo to nijak daleko od místa, které jsi mi ukázal. A víš, co tam bylo dole za prostory? Nějaké skladiště, nic jiného. K prasknutí narvané skladiště, rozumíš?"

"Přece nejsem blázen ..."

"Nebylo to včera? Já si taky někdy myslím ..."

"Ne... Přece musí existovat způsob..."

Robert nic neříkal. Obrátil se ke grafotextu a po chvíli z něj vytáhnul veliký popsaný list. Skutečně! Mělo nás to napadnout hned. Žádné dohady... Prostudujeme plány a všechno se hned objasní. Podle výrazu jeho tváře jsem začal tušit blízkost svého vítězství, ale mýlil jsem se. Vzal plán a rozložil jej tak, abych mohl do něj nahlédnout. Jeden jediný pohled mi úplně stačil.

Neměl jsem pravdu já - letiště se tam nenacházelo. Neměl však pravdu ani Robert. V těch místech byla umístěna nádrž s užitkovou vodou. Kousek od ní byly obrovské clony zastínující nadprostorový motor ...

"Skutečně jsem viděl...", začal se Robert podívat.

"Já taky, ale skutečnost je jiná, jak vidíš," zaťukal jsem na příslušné místo plánu.

"Eloupost," prohlásil rezolutně.

"U tebe je všechno kloupost. Ale co budeme dělat?"

"Musíme se do těch míst za každou cenu dostat."

"Žádný průlez nevidím, snad by se šlo prořezat stěnou odněkud z chodby. Třeba... třeba tady! Podívej se do vysvětlivek, je tam nějaká instalace. Barva modrá a tmavě zelená."

"Voda a hydraulika. Nic lepšího jsme si nemohli přát. Jdeme na věc ..."

VYPRAVÍ KAPITÁN CABBINI :

Bez jakéhokoli ohlášení vpadl do mé kajuty Hans Zirpke. Celý vykulený a udýchaný. A hned spustil svým písklavým hlasem, abych rychle vstal a šel s ním, že se ti dva naši podivíni už docela zbláznili, že to takhle dál nejde, že nás snad tentokrát zabijou ...

V ten okamžik jsem ještě nic nechápal, ale přesto jsem hned vstal, naházet na sebe osacení a vyrazil chodbou za ním. Vzápětí jsem podle hluku vycházejícího z ostatních kajut poznal, že zburcoval nejen mne, ale i značnou část posádky.

"Co vlastně provádějí?" zeptal jsem se Hanse a dopípal si ve spěchu všechna zdrnovadla.

"Řezají stěnu, kapitáne! Kdybyste viděl tu spoušť..." Snad očekával u mne náležitou reakci, ale zklamal jsem ho. Ve tváři se mi neobjevilo ani překvapení, ani jakékoli ocenění jeho starostlivosti o osud posádky.

Před nedávnem jsem totiž došel k přesvědčení, že Erik a Robert prošli ještě na Zemi nějakým speciálním výcvikem. Jak jinak si vysvětlit jejich nominaci? Navíc to vypadalo zcela logicky. Pozemské vedení dělalo pokusy s ochranným systémem lodí, s automatikou řízení, s protipožárním zařízením, proč tedy ne i s posádkou? Nechával jsem proto jejich akcí volný průběh a všemožně jsem je ještě podporoval. Jednou se přece musí nějak vysvětlit zanedbání mise hvězdných expedic! A proč by se na řešení nemohlo pát zrovna při našem letu? Byli jsme první výpravou k onomu slunci a první expedice mizely s tím měřidlem konalou pravdivostí!

Prý řezají stěnu. Originální! Koho jiného by to mohlo napadnout? Vždyť jinak polobodu činnost vykonávaly pouze automaty. Od samotné stavby lodí až do dnešního dne - samé automaty. Kdo může říci předem, co z toho vzejde? ...

Odvykl jsem běhu. Lépe řečeno, nikdy jsem mu neprivykl. A tak Hans lehce získal mírný náskok. Poslední zbytky metrů bych se podle koncentrace zápachajících zplodin a intenzity hluku dobře zorientoval i sám. Přešli jsme do rychle chůze. Vdechovaný vzduch postupně získával na dráždivosti a nutil ke kašli.

Zahlédl jsem je za zakroutou chodby.

Všude ležely rozbité izolační panely. V kaluži zelené hydraulické kapaliny, uprostřed těch trosk, seděl opřen o stěnu Robert a nevypadal zrovna hejlépe. Erik byl ponořen do otvoru ve stěně a kolem něj vyrážely ven bílé jiskry. Zatlukal jsem mu na záda.

"Co mu je?" zeptal jsem se a ukázal na sedícího.

"Trochu se přiotrávil výpary, ale bude za chvíli v pořádku. Musel jsem to dodělat. Teď ještě ..."

Nestál dopovídit, protože Hans začal křikem upozorňovat na to, že nevidí nejmenší důvod, proč by za stěnou měla být atmosféra a přidali se k němu někteří další. Pravdu říci mohli. Musel jsem přikázat zastavení práce. Erik

protestoval, ale pak si všimnul, že s cárem, který zbyl z plánu, nikoho nepřesvědčí a podřídil se.

Nechal jsem odnést Bertinino na ošetrovnu, prikázal izolovat naši palubu od ostatních částí lodi a zaizolovat dveřní automatiku kajut, aby nikdo ze spících omylem neotevřel. Skafandry vyjmuté z havarijních schránek si začali oblékat sami. Snažil jsem se nezůstat pozadu. A tak jsem mohl převlečenému Erikovi dát okamžitě svolení k pokračování práce. Vrhнул se na stěnu s hořákem a nic kolem sebe neviděl.

Ostatním musel připadat jako blázen, zvláště když vykřikoval něco o letišti a o tom, že někdo asi odletí... Nikdo, ani já, nepochopil jeho slova. A když přišel Jack a tvrdil, že průzorem zahlédl v prostoru TŘI vzdalující se výzkumné moduly, měl jsem pocit, že vypukla epidemie.

Mezitím už Erik dokončoval poslední řez. Všechno probíhalo v obrovském tempu. Zdálo se mi, že čas běží strašně rychle.

Kovová deska vypadla do chodby. Erik zřejmě předpokládal, že otvor je průchodný a vrhnul se do něj, ale zmýlil se. Narazil na nějakou hmotu. Asi izolaci. Vylezl celý nešťastný ven a to bylo jeho štěstí.

Ozval se strašný rachot. Kusy izolace byly z otvoru obrovskou silou vyraženy ven do chodby a roztráštěly se o protější stěnu. Vyvalil se černý kouř, ale netrval dlouho. Ozvaly se zvuky svědčící o dehermetizaci prostoru za stěnou a i u nás začal silně klesat tlak. Snažili jsme se, aby nás vzniklý vzdušný vír nestrhnul a nezranil. Sací účinek byl naštěstí snesitelný. Stabili jsme ještě zahlédnout několik světelných záblesků a zaslechnout dlouhý svištivý zvuk vycházející z otvorů. Vzduchoprázdno záhy nastolilo absolutní ticho.

První se vzpamatoval Erik a zmizel ve stěně. Já jsem lezl až jako třetí.

Objevila se před námi obrovská hala. Její skutečná velikost se dala v záři našich slabých reflektorů pouze tušit. Až po chvíli jsme si uvědomili, že pořád stojíme u otvoru a obáváme se vykročit do nitra neznámého prostoru. Stále v nás doznívala ozvěna výbuchu. Co se tady stalo? Rozestoupili jsme se a snažili se osvětlit co největší plochu. Trvalo mně dost dlouhou dobu, než jsem si udělal alespoň přibližnou představu o rozlehlosti a geometrickém tvaru dutiny. Očekával jsem cokoli jiného, ale ne prázdnou bublinu v trupu lodi. Nesmyslnou bublinu, která ničemu neslouží. Poničenou, na mnoha místech zdeformovanou, rozervanou, posetou bradavicemi zrozenými chvilkovým žárem a zároveň na stíněných místech pečlivě vyleštěnou do zrcadlového lesku. Byla po lodi rozlezlá jak mnohoramenná chobotnice. Svírala jako v kleštích obytné kajuty posádky, obalovala námi používané chodby a kabiny ze všech stran aniž bychom o tom měli nejmenší tušení. Žádná technická zařízení, žádné stopy, které by mohly prozradit více ...

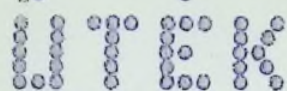
Při prolézání periferních částí jsme najednou spatřili hvězdnou oblohu. Segmenty vnitřního krytu pláště lodi zůstaly rozevřeny a umožňovaly pohled na vesmírný prostor nad pokroucenými zbytky startovacích zařízení. Výpust! Takže tu bylo letiště! Záhadná dutina sloužila asi jako skladiště. Vše bylo opuštěné, prázdné, spálené motory plavidel odlétajících na plný výkon.

Kdo před námi takto prochal? Komu tolik záleželo na utajení? Bylo vidět, že co nestačil odvézt, zničil. Ale proč? K oddálení poznání pravdy až do doby, kdy nám už bude k ničemu? A konečně jsem se ptal: Jsem první postizení?

V tu chvíli jsem pocítil zachvění lodě. Vyušil jsem, že se otevřel uzávěr hlavního vchodu lodi a že chodby byly dehermetizovány teď už definitivně v celé své délce.

Pak se zapnul raketový motor a celá loď - poslušná cizímu programu - se zatřásla. Erzdili jsme. Bylo jasné, že se za pár minut vnoříme do atmosféry planety a v ní snoubíme ...

=====

Stáňa Juhaňák

Všechno měl předem pečlivě připraveno. Tři měsíce každonoční dřiny, než se mu podařilo uvolnit mřížku v oknech. Pečlivě skrývaný provaz, několik metrů po stěně dolů a pak 183 kroků podél budovy. Přesně 183, aby ho hlídač nezahlédl dřív, než to bude nutné. Skok a uder. Nepoužita pistole voní novotou. Strážka stojánka na kola zaměstnanců je provizorně podepřena dřevěným sloupkem, protože udržbář má dovolenou. Podařilo se mu sehnat jen ocelový list pilky na železo. Ruce ho bolí a navíc drží kovový disk. Je těžký, zdržuje, ale nemůže jej odložit ani na okamžik.

Zářezy ve sloupku nejsou dost hluboké, boty kloužou po navlhlem dřevě. Sedřená kůže na ruce pálí. Konečně vrchol zdí. Okamžik. Ostnatý drát se kroutí a padá. Robert odhazuje kleště.

V ulici za zdí je tma. Jen v dálce svítí světla města a doléhá sem jeho noční ruch. Houkání klaksonů. Za zdmi je nikdy nebylo slyšet. Za zdmi, které ho poutaly s minulostí. Je to dávno? Nebo ne? Co je to vůbec čas? Od té doby, kdy musel zůstat navždy v ústavu, pro něj čas neexistoval. Zůstal jen splývající pocit ubíhajících dnů, propojujících zrození se zánikem ...

Cedule „psychiatrická létebná“ je dobré dva metry nad zemí. Noha se o ni chvíli opírá a pak tělo sjíždí z výšky. Náraz. Bolest, ale předmět, podobný plochému disku neupadl. Drží jej pevně. Ještě poslední kradný pohled kolem a potom přená... prchá... On, Robert, blázen.

Miloval oblohu. Hlavně v noci. Hvězdy, tisíce hvězd mu připomínaly něco krásného, něco nádherného, nač nesměl myslet, dokud nesplní úkol. Úkol zde na Zemi. Úkol svého života...

A pak se náhle objevili Oni. Začali s ním hovořit. Rozuměli mu. On jim také. On, Robert...?

Avrrrg byl zkušený. Velmi zkušený. Na své planetě patřil dokonce mezi nejlepší průzkumníky. Nic ho nevyvedlo z míry, nic jej nepřekvapilo. Chladný rozum, doplněný neomylnou logikou a přesnými, rychlými reakcemi z něj tvořil bytost, téměř nikdy nechybující.

Věděl, že Třetí planeta je obydlená. Vesmír neplývá životem a už vůbec ne inteligencí. Zato rozumné bytosti až příliš plývají svými silami a stále válčí. Boj je smysl života. Kdo chce přežít, musí útočit a podrobovat si nepřátele, aby oni nepodrobili jeho. Tak to hlásá Zákon. A Zákon je neomylný. Dokonce ještě neomylnější než Avrrrg sám.

1. Zpráva o expedici Země.

Přistávací manévry zahájeny. Úkol: Průzkum neznámé planety. Cíl: Středisko s výsoco inteligentními bytostmi, pravděpodobně vědecký ústav.

Avrrrg

Centrum na kolonizačních bojových křižnicích, letiště, kdesi daleko odtud Avrrrgův postup schválilo. A tak létající talíř přistál uprostřed psychiatrické léčebny.

Avrrrg dokázal sugescí ovládnout každou bytost. Ani jediný pozemšťan nebyl schopen odolat síle a moudrosti jeho vůle. Bylo proto pro něj nemalým překvapením, když kolemjdoucí Robert vzal kosmický koráb pod paži a nevlámaje si Avrrrgových telepatických rozkazů, zablokoval důležitá obranná centra hvězdoletu silou vlastní vůle.

Jste přátelé - Avrrrg již půl hodiny vysílal telepatický signál, ale Robert neodpovídal.

Jste přátelé. Přicházíme v míru. Navrhujeme spolupráci. Jmenuji se Avrrrg. Jste z... - Robert znuděně poslouchal. Mnohem zajímavější bylo číst si Avrrrgovy myšlenky: Planetu osídlit, zkolonizovat. Obyvatelstvo zčásti zničit, z části podrobit a přinutit k práci v surovinových základnách a v dolech. Města srovnat s povrchem, přírodu přizpůsobit ...

Jste přátelé. Přicházíme v míru k vám lidem. Chceme mírovou spolupráci. Jsem... Avrrrg začínal zoufat. Jsem...

Jmenuji se Robert.

Avrrrg oněměl. - Konečně, s úlevou si oddechl a pokračoval. Přicházíme v míru, přinášíme vám poselství ...

Vím, Robert odpovídal suše a věcně. Telepatie mu nečinila žádné problémy.

Avrrrg opět překvapením zmlkl. Nemohlo no sice ve skutečnosti nic překvapit, ale zde se dělo něco podivného, neslýchaného. Nejprve tento člověk vůbec nezaregistruje Avrrrgovu sugesci, potom se dokáže telepaticky dorozumívat a snad dokonce i... číst myšlenky. Ihned nastavil automatickou clonu, ale tušil, že už je pozdě.

Proč chcete zničit Zemi? Otázka zazněla jako výstřel. Tak prudce pronikla do Avrrrgova vědomí.

My ji nechceme zničit, chceme ...

Lžes.

Průzkumník náhle pocítil, že musí odpovídat. Nesmírná síla jej nutila vyslovit ty nejtajnější rozkazy. - Chceme ovládnout Zemi.

Proč?

Protože chceme získat surovinovou základnu.

Cožpak nemáte dost vlastních zdrojů na okolních planetách ve vlastní sluneční soustavě?

Ne.

To není pravý důvod.

Avrrrg se znovu odmlcel. Nyní již zděšeně. Nebo snad tento člověk ví i o supertajných plánech?

Chvilí bylo ticho. Pravý důvod, přerušil klid náhle Robert, je válka. Tam, kde žijete, bojovat nemůžete, a proto odcházíte válčit jinde do vesmíru a všude, kam vkročíte, nesete smrt a zánik. Valétli jste ke hvězdám, abyste ničili, a hledáte zase jen skazu. Nic jiného ostatně nemůžete nalézt, protože nehledáte skutečnou podstatu vesmíru. Jen její část, ale ta je docela jiná než celek.

Ticho.

MLČÍŠ? NACHÁPEŠ? Co chcete udělat s touto planetou. S její kulturou, bohatstvím, lidmi a jejich touhami. Chcete ji podrobit, zničit? Ale jak? Jste přece mnohonásobně menší než lidé. Jak ji chcete zničit?

Avrrrg si představil obrovské válečné křižníky koloniálního vojska s desetitisíci válečníky na palubách, letící prostorem kdesi daleko, daleko odtud. Směřovaly k této Zemi, aby gigantickými zesilovači udělaly z lidí poslušné otroky bez vlastní vůle. Co na tom, že jsou lidé větší? Vůle, síla vůle je neomezená ...

Avrrrg neodpověděl, ale tušil, že Robert pravdu zná.

2. Zpráva o expedici Země

Člověk, s nímž byl navázán kontakt neutrální k sugestii. Ovládá telepatii, hypnózu, čtení myšlenek. Automatické části kosmoletu blokovány. Nouzový program! Působení na psychiku pozemšťana výškovými sondami Sug-4. Úkol: Přinutit jej k útěku z ústavu a likvidovat za pomoci koloniálního vojska ve čtvrtci 2254.

Avrrrg

Robert se usmíval. Avrrrg v zablokovaném kosmoletu, ukrytém mezi zahradnickým náradím ve sklepe nemonl tušit, že souřadnice místa setkání s koloniální flotilou nezvolil z vlastní vůle.

Monotónně předčítaná zpráva nebudila přílišnou pozornost. Lidé, unavení po celodenní práci jen letmo poslouchali, co jim hlasatel nezúčastněně oznamuje.

Včera v nočních hodinách uprchl z psychiatrické léčebny šestatřicetiletý Robert V. Hledaný je 180 cm vysoký, pevné, atletické postavy. Má vlnité, kaštanové vlasy, modré oči. Naposledy měl na sobě tmavozelenou košili a hnědé, pracovní kalhoty. Je pravděpodobné, že je ozbrojen. Jakákoliv informace o hledaném Robertu V. hlaste na kterémkoliv oddělení Sboru národní bezpečnosti.

Robert klopýtal po zablácené polní cestě. Přes den přespával v opuštěném seníku a v noci pokračoval dál. Košile, promáčená potem, se lepí na tělo. Disk je stále těžší a těžší, špatně se s ním jde. Cesta se změnila v rozježděný úval. Zdvihl hlavu. Obloha byla jasná. Miliardy hvězd... viděl jich mnoho, mnohem víc než jiní lidé. Dokázal mnohem víc než jiní lidé... Je smutné, je to příliš smutné, že tam žijí i dobyvatelé, šeptal si tiše. Jak krásný by byl vesmír bez nich. Plynoucí čas, hvězdy, planety, život. A pak někdo přiletí, aby rozbil sny a ideály... Klopýtnutí, pád.

3. Zpráva o expedici Země

Útěk zdařen. Postupujeme k sektoru 2254. Posádka v pořádku.

Avrrrg

Vrchní generál křižníků koloniální armády, kroužící na orbitální dráze, vyhlásil pohotovost. Útok brzy začne, jen co budou zpracovány poslední údaje. Ale ty získají až osvobodí Avrrga.

Automobily se řítí tmavou nocí. Úzká okresní silnice se vine nekonečnými zatáčkami. Tam někde v horách je nebezpečný šílenec. Policisté na zadních sedadlech se nervózně snaží prohlédnout temnotu. Dva automobily, naložené lidmi. Za nimi jedou vojáci. Reflektory, zátarasy, samopaly, světlice... Všechno kvůli jednomu člověku, jedinému člověku, který ale zabil mnoho jiných, nevinných obětí.

Robert doklopytal na vrcholek kopce. Pod ním je hluboké údolí. Tam někde dojde ke střetnutí... Poslední kilometry se vysílením sotva vleče. Křečovitě strhává propocenou košili. Mýtina je už blízko. Jen několik stovek metrů...

Vojáci obklopili les. Elektrické svítidlo prohledává každý keř, každý kousek země. Psi netrpělivě větrí. Chtějí vpřed. Auta zůstávají daleko vzadu. Lidé utíkají. Vzplály první reflektory, psi začínají štěkat. Zdá se, že sem doléhá hukot přilétající helikoptéry. Jako sup prohmatává světlými kuželi les.

Světlo. Robert uskakuje do houští a skrývá se před jeho oslnivým mečem. Z daleka se ozývá štěkot psů a pokřik jejich pánů.

Vysoko na obloze vyčkává koloniální vojsko. Generál uvažuje nad náhlým zvratem situace. Plynou drahocenné vteřiny...

Psi se zběsile ženou houštinami. Dlouhá vodítka jsou napjata k prasknutí. Střelci jdou v širokém rozestupu. Před nimi je mnohonásobný vrah.

Robert leží uprostřed mýtiny. Zbývá jen několik okamžiků. Ale co když... po chladném kovu disku stéká ještě ledovější pot. Uvnitř maličkého hvězdoletu Avrrrg nervózně přechází po řídicí kabině. Co se děje? Co se probouzí děje?

Teď! Reflektory objevily skrčenou postavu uprostřed mýtiny. Lidé se varazili. Jen světla přibývají. Helikoptéra krouží přímo nad ním a přehlušuje chraptící megafon.

Odhoď zbraň. Jménem zákona odhoď zbraň. Nemůžeš uniknout. Nepokoušej se o odpor.

Vytahuje pistoli a střílí do vzduchu. Silou vůle zároveň narušuje činnost motoru. Poděšený pilot rychle odlétá.

Odhoď zbraň. Nic se ti nestane.

Musím vydržet, ještě několik minut. Musím vydržet.

Robert si náhle uvědomuje, že koloniální křižníky zmizely. Kdo je přinutí odlétnout? Co se stalo? Zdá se mu, že chápe. Že by... Pak je tedy záchrana na dosah ruky. Pak už ne minuty, ale sekundy její dělí od záchrany.

Náhle vybíhají lidé. Je jich mnoho a běží ze všech stran. Neprůstřelné kombinézy, ochranné štíty, přilby, zakrývající obličej.

Tiše odpočítává vteřiny. Osm... lidé se poněkud zarážejí, když nestřílí... sedm... znovu vybíhají a štvou se vpřed. Chtějí to mít brzy za sebou... šest... nejsou od něj dál jak 100 kroků... pět... vzdálenost mezi ním a jimi se rychle zkracuje. Ti opatrnější běží dál, ale přitom on, Robert by nikdy žádnému člověku neublížil... čtyři... jak to ale mohou vědět? Copak mohou vědět, že on, Robert není člověk? Že jen jeho tělesná schránka je podobná dávno mrtvému šílenci, místo něhož žil Robert v léčebně?... tři... takový jako Robert říkají lidé strážci, hlídky. Hlídká lidé... dva... Základním zákonem mezi civilizacemi je zákon o neměšování se. Robert musí být stále ostražitý. Lidé jsou zatím slabí, tak, jako děti. A dobyvatelé Avrrrgova typu by je mohli snadno zahubit. To jen Robert je téměř nezničitelný, protože Robert není člověk... jedna... lidé jsou úplně

s něčím spokojen. Až jednou zaslechl zřetelná slova: "Pryč, pryč, chci pryč."

Šimpanz, kterého od té doby nezdržovali v pokoji, se brzy zotavil. Naučil se poznávat tenis, šachy a jiné atraktivní sporty. Chodil s Colodem do kina, do divadla a někdy i na výstavy. Curo si je proto nejvíce oblíbil. Měl rád obrazy kraj i portréty. Řeč, s kterou dříve zaostával za člověkem, mu nyní šla znamenitě.

Colod si s ním dlouho do noci vyprávěl: "Curo, víš něco o sobě?"

Curo se zamyslel: "Nikdy jste mi o tom nevyprávěl, pamatuji se jen..." V hlavě mu utkvěly jen záblesky blyštících se korálek. Korálky, korálky, stříbrné a duhové, které měl tak rád.

Colod zneklidněl: "Tak na co si Curo pamatuješ? Mě to můžeš říct. No tak vyprávěj."

"Ne, na nic se nepamatuji, na nic," odsekl Curo, ale paměť se vracel dál a dál do své minulosti.

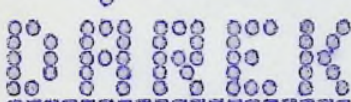
"No tak, Curo, je to hrozně důležité, jen si vzpomeň!"

Curo jen zakýval hlavou a odběhl z pokoje. Colod byl zneklidněn. Curo si pravděpodobně vzpomněl. Prvky lidské inteligence, které měl voperovány do mozku, nemohly zastřít předešlé zážitky a výjevy. Curo se potácel od stěny ke stěně. Usilovně namáhal mozek. V hlavě mu hucelo jako v úle. Nemohl si vzpomenout ani na to, co bylo před pěti minutami. Konečně mu něco blesklo hlavou, nějaký nápad.

Strhl ze sebe malé sáčko, skočil na všechny čtyři. Colod se díval udiveně. Curo se na něj podíval a skrz zavřené zuby se smál. Byl to lidský smích, či zvířecí jekot? Colod si tím lámal hlavu. Proč Curo předstírá, že je zase zvířetem? Proč? Nebo je to pravda. To se nikdy nedověděl.

Curo si dál hraje se svými korálky. Co bychom od něho chtěli víc? Je to přece zvíře.

=====

Zdeněk Bukáček

I.

Mohl bych se Vám představit vlastním jménem, ale to by Vám pravděpodobně nic neřeklo. Bude lepší, budete-li nadále mou osobu spojovat s přízviskem knihomol. Lépe potom pochopíte následující příběh, který započal v době, kdy jsem dovršil osmnácti let, a výrazně ovlivnil můj další život.

Mnou nejčastěji navštěvovaná místa jsou antikvariát, knihovna a samozřejmě škola, skloubená s pracovní výukou, což pramení z mé profese.

Prodejna "antikvy", tak jsem si překřtil odborný název antikvariát či antiquariat, mne přitahuje stejně jako fotbalistu travnatá plocha, výtvarníka plátno s barvami a alkoholika oblíbený nápoj. Každá návštěva dvou již zmíněných míst mi činí nevýslovnou rozkoš. Ovane-li mě chřípí charakteristický pach, pocházející ze starších i nedávno vydaných knih, mohu-li se přehrabovat a listovat v haldách svazků, z nichž každý je dílem jednoho z nás, zapomenu na vše. Nevnímám svět kolem sebe. Mou bytost zachvátí horečka, podobná té, kterou byli zasaženi zlatokopové, spěchající k právě objeveným ložiskům zlata s vidinou snadného a rychlého

zbohatnutí. Stav, který je určitým typem transu, který prožívá médium při séanci, nebo sportovec, vydávající ze sebe vše v závěrečném finiši. A snad právě tato vlastnost mi umožnila nahlédnout dál, poznat víc než průměrný člověk, odkrýt oponu ...

Všemu předcházet den jako každý jiný. Ve světě plane několik menších ohnisek války, kocour na našem dvoře pořádá pravidelný lov na drobné ptactvo a kořistnické výpravy do rajónu svého soka. Je pátek dvanáctého června a já uvažuji, jak využít volný čas. Volba, jako už mnohokrát v minulosti, padá na KNIHOVNU VÁCLAVA KOPECKÉHO. V mém nitru se opět probouzí ono šířající chtění, které může být ukojeno pouze návštěvou uvedeného kulturního zařízení. Do tašky v rychlosti vkládám čtenářské průkazy obou hlavních městských knihoven a hurá do stánku duševních hodnot.

Vnímám příjemný, svěží vzduch, který proudí do místnosti ventilátory, které podávají maximální výkon. Z tašky vyndávám přečtené knihy a pokládám je spolu s čtenářským průkazem na přijímací pult. Nejsem jediný, před mou hromádkou spočívá několik dalších. Zběžně přelétnu titulky: FLOS - LOVCI ORCHIDEJÍ, JULES VERNE - PĚT NEDEĚL V BALÓNU, pravděpodobně konzument dobrodružné četby a hned vedle se tyčí další účtyhodné množství odevzdaných knih. Vcházím mezi regály, z kterých vyzývavě hledí lákavé tituly jednotlivých svazků. Zrak se ustálil na pestré obálce objemné knihy - J. M. TROSKA - ZÁPAS S NEBEM. Prohlížím se zaujetím lákavé ilustrace díla, které unášelo na křídlech fantazie do světa technických zázraků a divů žáčka čtvrté třídy, beznadějně zamilovaného do své půvabné spolužačky.

"Eum!" Zlostně se ohlídím, nějaká dívka s omluvným úsměvem zvedá se země knihu s rozlomenou vazbou, která jí vypadla z rukou. POUŠTÍ, čtu výrazný bílý nápis, zasazený v hnědém pozadí - KAREL MAY. Pod ozdobným titulem cválají dva jezdci vyprahlou pouští, ztvárnění mistrovskou rukou namalíře GUSTAVA GRUMA. Kara ben Nemá efendi a jeho věrný sluha Hádží Halef Omar. Prdínové putující pouští, dívokým Kurdistanem, z Bagdádu do Carihradu, balkánskými roklinami, zemí Škipetarů a výsledkem tažení je dopadnutí hlavy mocné bandy zločinců - Žuta. Příběhy, které jsem hltať i přes výtky rodičů, namítajících, že bych měl číst něco hodnotnějšího a poučnějšího. Vždyť co může být krásnější, než putování se statečnými muži, kraji, které oplývají nebezpečím a v nichž jsou oni nesmrtelní hrdinové odkázáni pouze na svou statečnost a rozum. Násilím zaháním vzpomínky na chvíle bezstarostného dětství a hodlám vyhledat písmeno P a pod ním se skrývajícího českého humoristu KARLA POLÁČKA. Pohled mi zavedl o písmeno C a o hřbet knihy, zvěstující dramatický obsah: A. C. DOYLE - PŘÍBĚHY SHERLOCKA HOLMESE. Zachmuřená, vychrtlá tvář, ostře řezané rysy, pevně semknutá čelist drtí mezi zuby dýmku, která je původkyní neproniknutelné clony z tabákového dýmu, obklopující postavu nesmrtelného detektiva. O jeho činnosti bychom se nic nedověděli, nebýt dr. Watsona, který většinu případů zpřístupnil veřejnosti, formou napínavých příběhů, psaných z pozice kronikáře velkého Holmesova díla. Zaměstnankyně knihovny nese právě odevzdané knihy a pokládá je na stůl. Rázem se kolem nahrnulo plno lidí, každý se snaží z nové hromady knih ukoristit něco pro sebe. Starší pán tiskne k prsou detektivku, po které dlouho toužil. Jiný, s vítězoslavným úsměvem listuje historickým románem HENRYKA SENKIEWICZE. Zbytek odchází se zklamáním výrazem zpět k regálům a každý z nich věří, že v

příští várce se jistě najde něco pro něj.

Po intervenci čtenářů přicházím ke značně rozhrabané a rozebrané hromádce. Na kraji stolu, je to skoro zázrak, že se nepřevážila a nespadla na zem, spočívá kniha v hnědých bezbarvých deskách. Takové dokáží vzrušit chvilkou tajemna, která pomine, zjistím-li autora a název díla. FRANTISEK BĚHOUNEK - DŮM ZELENÝCH PŘÍZRAKŮ. Sílený profesor z oboru atomového bádání a o nic méně tajemný dům, ve kterém se odehrávají hrůzostrašné pokusy. V osmé třídě, ponořen pod lavici do napínavé četby této knihy, byl jsem přistížen učitelkou českého jazyka a pokárán: "Literaturu podobné hodnoty si čti doma knihomole a ne při mé hodině!" Učitelka samozřejmě použila k oslovení mé osoby příjmení, kterým se honosím od doby svého zrození, ale dle naší dohody se i nadále přidržím označení, které nejlépe charakterizuje mou vášeň. Odkládám dílo někdejšího československého experta v komisi Organizace spojených národů pro výzkum atomového záření a pečlivě zkoumám obsah příhrádky označené - PSYCHOLOGIE, ZÁHADY, VESMÍR. Bez zájmu přecházím DANIKENOVY - VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST, SOUČKOVY knihy hypotéz a vzrušujících otázek - TUŠENÍ STÍNU TUŠENÍ SOUVISLOSTÍ, abych vzápětí se zájmem listoval knížkou HENRY C. MC. COMASE - MLUVIL JSEM S DUCHY. Litery se náhle pomátly, začaly ve zběsilém rejži vířit nad stránkami knihy, které zejí prázdnotou. Hučí mi v hlavě. Co to způsobilo? Chvilková slabost, či tajemné téma knihy? Vše náhle ustává a k mému vědomí promlouvá neznámý hlas. Ano musím to tak formulovat. Promlouvá k mému vědomí, ač ho slyším zřetelně, není to hlas postižitelný sluchem. Vnímám jej. Je v něm síla, která děsí a zároveň otevírá netušené obzory poznání: "Nasloucháš a vnímáš mne?" Jak odpovědět neznámému hlasu, který se rodí v mém mozku? Dokáží to? Soustředím se na odpověď, snažím se ji vepsat do mozku obdobně, jako nyní sděluji jedinečný zážitek listům čistého papíru: "Kdo jsi, skutečná myšlenka, pocházející zventí, výplod mé fantazie?" Napjatě čekám na odpověď, která vyvrátí další pochybnosti a podá mi důkaz, že jsem se stal svědkem čehosi epochálního, jedinečného. Ta odpověď přichází: "Mluví k tobě vědomosti, nasromážděné v knihách kolem tebe. Jenom ten, který dovede citlivě vnímat každou řádku přečtené knihy a nasromáždí ve svém vědomí dostatečné množství myšlenek jiných lidí, ztvárněných na papíře, je schopen se MNOU rozmlouvat. Ty jsi se stal jedním z mála. A také nyní víš, že lidé dali nevědomky vzniknout jiné inteligenci, inteligenci, kterou sami sice vytvořili, ale nedovedou ji využít. Po staletí ukládali své vědomosti do knih. Vědomosti přežily své tvůrce a staly se okromnou studnicí moudrosti o lidském rodu a nejen o něm..." Hlas umlká a já si pojednou uvědomuji, že vše, čeho jsem nyní svědkem je úplně normální a pochopitelné. Do počítačů vkládáme množství informací a oni jsou schopny, shromáždí-li o určitém problému dostatečný počet údajů, prokázat nám neocenitelné služby. Na podobném principu se utvořila INTELIGENCE LITERÁRNÍ MOUDROSTI, neboť v knihách byly shromáždovány myšlenky podobně, jako v současných strojích III. generace. Stroje jsou omezeny programem, který je do nich vložen, naproti tomu literatura je pestrá. Člověk v ní vylíčil všechny své city, touhy i poznání. Proto není ovlivněna žádným programem, myslí naprosto samostatně a porozumí jí pouze ten, kdo pronikne do její bloubi a je schopen v drobnoučkých písmenkách vidět víc, než pouhá slova, spojená do vět.

Dráždí mne další problém. Existuje nějaká organizace, nebo jsou jednotlivé knihovny a vůbec prostory, kde jsou knihy uskladněny, samostatným a nezávislým zdrojem informací? Zeela neočekávaně se dovídám pravdu: "Intelligence, s kterou rozmlouváš, sdružuje literární vědění v rámci knihovny. Nezávisle na Mě pak existuje mnoho dalších, rozdělených podle literárního zaměření. Za určitou časovou jednotku dochází ke střetnutí všech inteligencí, kde se vzájemně informujeme o pokroku v jednotlivých oborech lidského bádání a o obohacení literatury, co se týče jednotlivých žánrů. Je v naší moci ovlivnit některé spisovatele, podáním takzvané falešné inspirace. Ale to se děje zřídka, pouze tehdy, nakousne-li tvůrce některý závažný problém. Pak mu umožníme, aby vyzněl reálně. Vy se pak můžete obdivovat proroctví Julese Verna, nebo jedinečným vynálezům Leonarda da Vinci." S tím nesouhlasím. Vždyť v dobách, kdy tito lidé tvořili, nebylo o podobných objevech nic známo. A na něco podobného musel nejprve člověk přijít a teprve potom ztvárnit své myšlenky na papír. Napjatě očekávám odpověď, která je neuspokojivá: "Můj rozsah v těchto věcech je omezený, jednám podle instrukcí vyšší inteligence." Chci položit dotaz, týkající se střetnutí s touto inteligencí. Padám do otupělosti, zatmělo se mi před očima a ty podvědomě spočinuly na jedné z pasáží knihy - MLUVIL JSEM S DUCHY, která byla po celou dobu rozevřená a sevřená v mých ztuhlých rukou: ... Ať jsou fakta jakákoli, jediná povinnost člověka jest je sbírat. Má-li jich ohromný počet k dispozici, může je uspořádat rozmanitými způsoby, aby objevil, zda-li je nějaký princip nebo zákon, jenž jimi vládne.

Náhoda, úmysl? Zaklapl jsem knihu, která zveřejňuje bádání profesora psychologie z university Johna Hopkinse, krajně nepohodlné pro seriózní vědce - SPIRITISMUS. Nechá-vám ji zapsat do čtenářského průkazu a opouštím knihovnu, jejíž návštěva neuspokojila. Místo očekávaného uvolnění, spojeného s taškou naditou četbou, odnáším s sebou domů mnoho zneklidňujících otázek a pouze jedinou knihu, kterou vše začalo.

II.

Nelze na TO zapomenout. Už jen pomyšlení, že vím o něčem, co je pro ostatní utopií mi nedá spát. Neskončilo TO hned prvním střetnutím? Byl jsem příliš dotěrný? Já si nepřál, aby k TOMU došlo. Úvahy, které byly reakcí na záhadu, která skončila dříve než byla pochopena, umlčela jiná událost. 23. května se koná v krajském městě soutěž v mluveném projevu. Minulé druhé místo je příslibem pro letošní ročník.

Nebudu využívat příběhu k osobní popularizaci a užetím Vás popisování atmosféry soutěže. První místo bylo plodem mého snažení. V dané situaci nebylo skvělé umístění podstatné. Podstatné je, že se podruhé ozývají ONI. Sedím na nádražní lavičce a čekám na autobus, který mne dopraví domů. Listuji v hlavní ceně soutěže, obrazové publikaci VILÉMA HECKELA - KRÁSU ČESKOSLOVENSKA. Náhle promlouvá ON. Jeho hlas, po staletí obohacován o nové a nové tóny, to je o nové vědomosti, získané shromažďováním moudrosti, kterou lidstvo zaznamenalo na papír, drtí svou silou. Cítím svou bezmocnost a malost: "Nicotný tvore, pouhý člunek obrovského soukolí pochybuješ o pravdivosti činů mohutné inteligence?" Cítím, že hodlá pokračovat ve výhružném tónu, a proto se v mé mysli narychlo ztvární odpověď: "Vědomosti, s

kterými disponuje Vaše inteligence, pochází od lidí. Proto se necítím nikterak nicotný. Mám úctu k vědomostem, shromážděným mými vrstevníky, ale nechápu, ze hodnotami, které mají patřit především nám, lidem, disponuje neznámá osobnost." Vzmáhá se ve mě odpor a zároveň hrůza. Budeme schopni konkurovat vědomostem společnosti, která navytváří hodnoty materiální, nýbrž duchovní? Přemáhám odpor a kladu konkrétní otázku: "Skutečně VAŠE působení ovlivnilo tvorbu významných postav našich dějin?" Odpověď je kladná. Víc nic. Styk ustal. V tu chvíli mi bleskl hlavou nápad. Podaří-li se, vytvořím účinnou zbraň, která zamezí působnost osobnosti, ohrožující existenci lidské civilizace. Zničíli by nás vlastní vědomosti, využitě proti člověku. Začínám ihned s realizací plánu, který mi může a také nemusí otevřít cestu mezi ně.

III.

S pýchou hledím na svou knihovnu. Podařilo se mi nashromáždit malé literární bohatství a toho nyní využiji k realizaci dalekosáhlého plánu.

Po dlouhé době opouštějí knihy svá ustálená místa. Vyrovnávám je na podlahu do úhledných hromádek. Konečně hotov! Jednotlivé přihrádky zejí prázdnotou. Usedám mezi SENKIEWICZE, POLÁČKA, LEMA, BRADBURYHO, CERAMA a další. Z knih vyzařuje posvátná vznešenost. Soustředím se. Literární moudrost pramení z každého místa, kde jsou shromážděny knihy. Mám-li schopnost porozumět JEJICH poselství, pak uslyším hlas, který ke mě bude promlouvat ústy všech brožovaných i vázaných knih kolem. Jako váš majitel jsem za vás musel zaplatit určitou finanční částku, a proto by jste měli být vděční! Žádná reakce. Dalo se očekávat selhání pokusu, přesto byl určitou nadějí. Záměr byl prostý. Využít částečky literární moudrosti, obsažené v mé knihovně ke špionáži a dozvědět se něco o společnosti, jejíž existence zůstala lidem utajena.

S pocitem urážky a naprosté bezmocnosti pokládám knihy zpět. STOPAŘ DĚRSU UZALA, ten je ale rozdrbaný. Bude zapotřebí... co bude zapotřebí? Na co jsem před chvílí myslel? "Nééé." "Stůj!" Nenechám se chytit, to onyzně, lepka-vé. "Co říkáš mamí? Utřít prach. Ano už jdu!" Tamhle je strom, takový zvláštní rozeklaný. Vylezu na něj, ukryju se, jen kdyby ta hlava tolik netřeštila ...

"Ne, mamino, nebuď mne, vždyť je sobota, tak přestaň!" Zlostně se snažím otočit na druhý bok, abych unikl protivným slunečním paprskům, které se derou povytaženou roletou. Co to? Vždyť padám... "Aáá!" Prudký úder, náhlé procitnutí. Pád s postele? Co dělají v okolí ty stromy. Prudce se vztyčuji a vzápětí se vznáším nad zemí. Pomalu dosedám zpět. Mou tělesnou schránku chrání skafandr, jako vystřižený z vědecko-fantastického románu. A tedy dokonce pistol! Snad ne lasser? Vyzkoušíme to. Mířím na skalisko, které skýtá jedinečný cíl, tisknu spoušť. Tam, kde ještě před chvílí spočívala skála, která se zdála být nezníčitelná a věčná, stoupá šedý dým z černého otvoru. Pociť síly, pocházející pravděpodobně z odvážné závislosti člověka na zbraních, byl vzápětí ten tam a vystřídala ho úzkost a beznaděj. Zpočátku živý zájem o novinky kolem sebe, nahradilo cosi jiného - ohromná prázdnota a uvědomění kruté reality. Takhle se ONI zbavují nepořádných lidí. Přemístí je ze světa hmotného do

světa fantazie a bizardností. Člověk pak hyne, neschopen přizpůsobit se fantazii, kterou vytvořil. ONI jsou neomezenými pány planety. Na NĚ neplatí bomby a kanóny, jsme zcela v JEJICH moci. Člověk upředl síť, aby se do ní sám chytil. V duchu hecla - DUM SPIRO, SPERO - DOKUD DÝCHÁM, DOUPÁM, nevzdávám se naděje. Ta umírá poslední. Hlavně něco dělat, ta nečinnost je zoufalá. "Kupředu!" Půjdu kamkoli, svůj život nedám lacino. Považte, takhle uvažuje člověk, který ví, že nemá šanci. Ale co kdyby? To věčné kdyby nás dokáže hnát kupředu a já odsouzenec k smrti se plahočil dál nehostinnou pouští, kterou si vymyslel neznámý pisálek. Kdyby jen tušil, že výplod jeho fantazie bude zneužit a snění poslouží k záhubě příslušníka jeho rodu. Padám, poprvé. Nesmím zůstat ležet. Ohromná vůle mi umožňuje vstát, ještě kousek. Táhle k té roklině. Jak daleko může být? Sto, dvě stě kroků. Raz, dva, nesmím upadnout, hlavní je udržet rovnováhu, neupadnout, jít, stále jít. Padám, podruhé. Už nemohu. Konec? Špatně se mi dýchá. Patrně dochází kyslík. Naposledy si prohlížím kousek země, na které mám sejít tragickou smrtí. Ta rostlina už je nadosah, zelená cibulovitá věž kostela. Opět se zvedám. Pokouším se o běh. Ve skutečnosti činí mé strnulé tělo nechrabané ponyby. Padám na všechny čtyři. Plazím se k objektu, který je už na dosah. Ve spodní části se černá otvor. Za několik okamžiků přijímá zmoženého tvora. Ještě poslední překážky, padám na podlahu rozsáhlé místnosti. S posledním zbytkem prochájecího vědomí strhávám z obličeje kuklu. Celé tělo strne v jednom mohutném nádechu. Dýchám! Mohu dýchat...

Nyní, když vše posuzuji s odstupem času, vidím, že mé jednání bylo neuvážené, chaotické, přesto vedlo k záchraně. Osvěžen posilujícím spánkem, připraven k činu. Cítím se skvěle. Průzkum tělesa přinesl nečekané výsledky. Jde o kosmickou loď! Připomíná živý lidský organismus, toužící po činnosti. A já ten organismus spouštím! Boky lodě se třesou, několik táhlých vzdychů, jako by na rozloučenou a od půdy neznámé planety se odděluje tmavý bod, mířící do temných hlubin vesmíru. Vmáčknut do křesla, které tlumí účinky přetížení, připomíná mi moje situace tragedii mravence, který je drcen botou nemilosrdného chodce. Přetížení, trvající věčnost, pomijí a já se opět mohu pohybovat po celé kosmické lodi. Objevení zásoby potravin a pitné vody mne uklidňuje, ale bojím se pomyslet na budoucnost. Směřuji k Zemi? Hodlají mne usmrtit, nebo netouží po mé smrti a chtějí demonstrovat své možnosti a moc. Utěšuji se touto myšlenkou. Je to jediná šance. Naprostá apatie ke všemu kolem. To je můj nynější stav. Co je mi do toho, dorazím-li k cíli dnes či za rok. Čeká mne nehostinná planeta, či Země a na ní lidé, které nepochopím ať už pro jejich vyspělost, nebo naopak? "VYKONEJTE OPATŘENÍ, OCHRANU JÍČÍ VAŠI BEZPEČNOST PO DOBU PŘISTÁNÍ!" Podřizuji se bezmyšlenkovitě cizím příkazům. Obrazovka do té chvíle mrtvá, ožívá. Zřetelně rozeznávám obraz krajiny. Hrdza mi svírá hrdlo. To není Země! Následuje další snímek, tentokrát rozeznávám povrch neznámé planety zcela zřetelně. Pokrývají ho objekty, jejichž stav svědčí o dosti značném stupni rozkladu. MRTVÁ PLANETA! Můj názor je vzápětí vyvrácen. Z obrazovky na mne hledí podivná monstra, zdánlivě připomínající lidi, ale neustále se měnící! Nejsem s to postřehnout jejich podobu. Jakoby se přede mnou odvíjelo sta a sta lidských osudů. To není možné sledovat! Odvrácím se, hlava

třeští. Kde jsem?! Co budu nucen ještě vytrpět?

IV.

Přistání proběhlo hladce, bez mé sebemenší asistence. Začínám se obávat řídicího systému lodě. Od doby kdy byl spuštěn, pracuje zcela samostatně, nezávisle na mých pokynech.

Po dobu průzkumu terénu se o mé pohodlí a bezpečnost staralo vozidlo, které ovládat nebylo žádné umění. Stiskem tlačítka se uvedlo zařízení do chodu, dále pak pracovalo naprosto samostatně. Vyhýbalo se překážkám, sbíralo vzorky, bleskurychle reagovalo na sebemenší podnět zvenčí. Neuklidnilo mne to. Nemohu se zbavit dojmu, že mnou někdo stále manipuluje. Nemám vlastní vůli. Abych dokázal sám sobě, že tomu tak není, vypínám řízení vozidla. Vystupuji. Chemický rozbor dokázal, že ovzduší na planetě je dýchatelné. Mohu tedy bez zbytečné zátěže vystoupit na vrchol blízkého kopce. Zotročující stroj nechávám daleko za sebou. Cítím se svobodný, volný. Náhle se odušiči vynořila ona neidentifikovatelná bytost. Zakrývá si oči. Tenkrát, na té planetě se mnou vešly do styku ONI: "Ty jsi člověk, který se vzepřel vůli našich mladších bratrů na Zemi?" Tenhle hlas není tak znásilňující. Vzbuzuje naději. Strach je vystřídám zvědavostí. Soustředím se na odpověď, spojenou s otázkou "Ano. A kdo jste? Postavy z vědecko-fantastického románu, skutečnost?" Na odpovědi závisí můj život a možná, že i budoucnost naší civilizace. "Vy lidé jste vytvořili a stále tvoříte říši fantazie, utopie. Do ní shromáždili své přání, tužby, představy o věcech budoucích i dávno minulých. Tato říše je z našeho pohledu realitou. Existuje nezávisle na lidech, ale pochází od lidí. Pronikne-li do ní člověk, záleží na něm, stane-li se skutečností a vysvobodí lidský rod od utrpení, nebo mu způsobí další hoře. Stanul jsi na této planetě a spatřil nás. Pouze jednu z mnoha našich podob, neboť my sami prožíváme tisíce životů současně. Jsme produkt obyvatel této planety, kteří do jednoho zahynuli ve vzájemné, nesmyslné válce. Bytosti, které nás stvořily, zahynuly a my tu zůstali. Věčná památka na ně. Obrovská pokladnice jejich tužeb, života, vědy. Vytvořily nás a při našem zrodu nedovedly dát odpověď na otázku proč nás tvoří. Tedy proč shromažďují a zaznamenávají vědomosti své civilizace. Odpověď, kterou nikdy nenašly, dám nyní tobě. Pojistily si tím duševní nesmrtelnost. Fyzicky zemřely, ale jejich vědomí přežilo v nás. Podobně je tomu u vás na Zemi. Záleží na vás, zůstanete-li naživu jak tělesně, tak i duševně. Nám není zapotřebí stavět domy, továrny. Zdokonalujeme pouze sami sebe, svou duševní stránku. Jsme nevýslovně inteligentní, ale také jiní. Nezapomeň, jiní!"

Vozidlo směřuje zpět ke své mateřské lodi. Sune se pomalu mezi ruinami mrakodrapů, továren, nemocnic. Jako by se část úvah rozšířila z kabiny řidiče i na něj. Nikdy nesmí dojít k oddělení psychické stránky od fyzické. Člověk je jediná celistvá bytost. Proto si musí vypěstovat vlastnost ovládnutí svých myšlenek. Musí je ovládat, nesmí připustit, aby unikly a vytvořily sílu, která bude později schopna zničit objekt, který je vyprodukoval. Nyní již chápu, proč mne děsí dokonalost stroje. Ano je to hrůzné, že mechanismus, který člověk vytvořil, je schopen pracovat bez jeho pomoci a dokonce spolehlivěji. Ublížit nemůže a přesto mám strach.

Strach z toho, kdo ho vyrobil. Situace nikdy nesmí dojít tak daleko, aby se vědění stalo výsadou úzké skupiny lidí. Mou bytost tenkrát zaplavil pocit proroka, mesiáše, který je předurčen k záchraně lidského rodu.

V.

Zpáteční cesta je fádní a nudná. Neustále ponořen v knihách, žiji ve strachu z nečinnosti, obávám se, že až přečtu všechny romány, obrazové publikace, vědecká pojednání a shlédnu všechny filmy, budu postaven před rozhodující otázku, BÝT ČI NEBÝT? Poslední fázi letu předcházel značný neklid v mé, nyní rozpručené bytosti. Neschopen přečíst ani řádku, pobíhající z místnosti do místnosti a konečně připoutání v křesle. Poslední kapitoly bláznivého dobrodružství? Kde se odbude přistání? Způsobí senzací nebo bude tragickou tečkou za tím vším a zakončí existenci jednoho tvorečka, který se pokusil vzdorovat síle, kterou není s to přemoci ani velké množství jemu podobných? Je přeci velmi snadné učinit šťastným jednoho člověka. A o to snadnější tisícům připravit hoře. Budu já oním spasitelem, který učiní šťastnými milióny, sníží by mu za to vzdaly hold?

VI.

STOPAŘ DĚRSU UZALA je opravdu v hrozném stavu ne nepodobném tomu mému. Nu co, knihy patří do knihovny a ne na zem. Jednu po druhé opatrně pokládám na svá původní místa. Ale jedna přebývá! Každá má v mé knihovně určené místo a na to ji opět po přečtení pokládám a teď tohle... Asi z městské knihovny. Otvírám ohmataný svazek, doplněný ilustracemi, které dávají tušit děj. Starší slátanina, kterou nakladatel vydává za vědecko-fantastickou. Otu. A náhle shlédávám pravý stav věci. Je to dárek, od NICH. Stal jsem se na okamžik hercem, dosazeným na stránky románu, který si ostatně můžete přečíst. Ta kniha se jmenuje ...

=====

ooo ooo ooo o o o o
ooo ooo ooo o o o o
ooo ooo ooo o o o o

Alexandr Mirošnikov

Z časopisu Technika mládeži 7/1983 volně přeložil a upravil Jiří Karbuseický.

Pustý, bezbřehý kosmos tížil svým bezedným prostorem. Bezvadně stejné dny se skládaly v dlouhé roky letu. Vstupu zůstávaly miliardy kilometrů a všude okolo v bezedné černotě svítily nehybné hvězdy, mezi nimiž se vtrácelo daleké Slunce.

Monotonní běh času vyslovoval posádku více, než těžká práce. Okolní klid lidí ubíjel. Nečinnost nezadržitelně nahloďovala vůli, klesala bdělost, a v tom spocívalo jedno z největších nebezpečí dalekého vesmíru ...

Ostrý signál poplachu zvedl pilotů z lůžka. Rychle se oblékl do lehkého skafandru a pospíchal do řídicí kabiny.

Navigátor příchodí seznámil se situací.

V sektoru 007 lokátory objevily objekt letící vstříc lodi. Rychlost přibližování je dvakrát větší než rychlost korábu. Údaje o parametrech objektu zpracovává palubní počítač. Jestliže koráb nezamíří kura nebo nezpomalí, střetne se

s cizím tělesem za sednaest minut.

Velitel korábu ostře pohlédl na navigátora:

- Kam jste se díval dřív? Spal jste?

- Je špatná viditelnost, kapitáne. Flymoprachový mlak. Ani hvězdy jim nejsou vidět. Objekt vylétěl právě z něj...

Kapitán se naklonil k selektoru:

- Všichni zaujmou poplachové místo! Měníme kurs! - Pak se obrátil k navigátorovi: - Převeďte zobrazení na displej!

Počítač podal obraz objektu, jak jej syntetizoval z údajů získaných lokátory.

V pravém dolním rohu obrovské obrazovky se objevila rozmazaná zelená skvrna. Postupně jasněla. Objevují se první obrysy čímsi povědomého předmětu. A najednou ...

Vzrušení narůstá u všech, kdo se nacházejí v kabině.

Wení pochyb: přímo proti nim letí kosmický koráb, jak kapka kapce podobný ... jejich vlastního! Stejně tvary paluby, stejné antény lokátorů a radioteleskopů ...

"Co je to za pořádek? Odkud se tu vzal, takovou bezmeznou dálku od Země? - přemýšlel pilot. - Proč Země nevarovala před možným setkáním?"

- Musíme vyslat výzvu na všech frekvencích! - Hlas velitele jej vrátil ke skutečnosti.

- Signál vyslán! - Minula minuta, druhá... - Žádná odezva!

"Proč neodpovídají? Stalo se s nimi něco? Nebo tam už nikdo není... živý? Nebo ..." - Ptala se jeho mysl, ale nenacházela na tyto neřešitelné otázky odpověď.

- Provést sondáž laserem! Rychle!

- Ano, laser!... Kapitáne, v optickém zaměřovači je nulová viditelnost. Jeme v husté mlze! Paprsek se tříští a vázne ...

- Připoutejte se! Měníme kurs! Pravý naplno! ...

Olověná tíže tiskne pilota do křesla, tvar ztrácí své rysy. Ozval se přiskrcený křik navigátora:

- Co to dělá? Kapitáne, on opakuje náš manévry! ...

- Vidím! Levý naplno! ... Opět...

Druhý pilot s námahou otevírá oči. S hrůzou pozoruje, jak se cizí koráb pomalu přesouvá do středu obrazovky k předpokládanému průsečíku trajektorií. Viditelně se zvětšovaly jeho rozměry a stával se stále podobnější jejich loď. Jak zrcadlový obraz ...

"Zrcadlový obraz! - Pilot nevěří svým očím. - Ano, velký radioteleskop vlevo a ne vpravo, jak by měl být ve skutečnosti. A kde jsou lokátory? ... U nich taky! Zrcadlový obraz! Jak v tom starém fantastickém románu, kde je popsáno setkání s obyvateli antisměta, kteří se skládali z antičástic a přitom byli zrcadlovými obrazy lidí do nejmenších podrobností, také v myšlení a rozhodování ...

- Kapitáne! - Nemohl poznat svůj hlas. - Prohlédněte si jejich koráb - zrcadlová kopie našeho! Oni jsou z antisměta, kapitáne! ...

- Mlčí! - vykřikl astrofyzik. - Jaký antismět? Začínáš šilet?

- Třeba z antisměta! - řekl kapitán. - Proč si ale tak podivně počínají?

- Nemohou jinak jednat, - objasňoval pilot. - Pokaždé přijmou stejná řešení a provedou stejné manévry s námi, ale zrcadlově symetricky ...

- Brzdit! - křiknul astrofyzik.

Nesilovně se snažila jejich těl a snažila se je rozdrtit... Srdce s těžkostí pumpovalo krev těžkou jak rtuť...

A obrovský koráb už visí ve středu obrazovky, jeden proti druhému. Střet je nevyhnutelný.

- Extrémní přetížení! - rozkázal klidně velitel.

Setrvačnost kladí liši dopředu. Řemeny sedacích se jim zařezávají do těla.

Pozdě! Čas je vyčerpán. Přibližující koráb zaplňuje celou obrazovku. Na tablu se odpočítává čas - ten čas, který zůstává do střetu. Pilot s fatální odevzdaností sleduje rychle se měnící cifry.

"Jak před startem, - přemýšlí. - Startem kam? Na věčnost, do bezedné hlubiny, ze které není návratu. V prázdnotu".

Pět, čtyři, tři, dva, jedna ... KONEC!

Pilot si odkrývá oči. Vidí známou kabinu, postavy sou-druhů v křeslech, hlavní ovládací pult, a ve středu - pustá, prázdná obrazovka!

Ticho rozbíjí hlas astrofyzika:

- Proč jsme to jen hned nepoznali! Vždyť to byl - přelud! Rozumíte! PŘELUD!

"Tak to bylo! - domýšlí si dál pilot. - Znamená to, že jsme se střetli s gigantickým kosmickým maserem - obrovským kvantovým generátorem ultrakrátkých vln. Dokáže vyvinout stejnou intenzitu koherentního radiozáření jako těleso zahřáté na miliardy stupňů!"

- Ale odkud se vzal ten druhý koráb? - netrpělivá otázka velitele rozbíjí pilotovy myšlenky.

- U každého maseru je rezonátor, - vykládá astrofyzik svoji verzi. - Systém zrcadel, které odrážejí a zesilují rádiové vlny určité vlnové délky. Zde v kosmu je místo takových zrcadel ionizovaný plyn - plazma udržovaná magnetickými poli. A ve chvíli, kdy radiozáření maseru osáhlo náš koráb, objevil se v plazmatickém zrcadle obraz našeho korábu! Rozumíte? Před námi vznikla radiomíráž!

"Znamená to, že jsme se střetli s ... přízrakem? - Pilot pořád ještě nemohl uvěřit šťastné záchraně. - Naše lokátory jej zaznamenaly jako skutečný koráb a počítat nám dal syntetizovaný obraz na displej. Pěkně jsme se vylekali této hříčky kosmu!"

- Máš pravdu, - pousmál se kapitán. - Jsem první na světě, kteří se střetli s kosmickým "bludným Holanďanem!"

V kabině se zlepšila nálada. Ale co to? Pilot nevěří svým očím: tablo dálkoměru a indikátory tahu motorů jsou z neznámého důvodu vlevo a ne vpravo od hlavního pultu. A navigační přístroje se přemístily napravo ... Náhodou pohlédl na své ruce. Tam, kde se měla nacházet bělavá jízva po spálení - památka na dávnou havárii na Venuši - nic nebylo! Zato se objevila na levé ruce ...

Překvapením vykřikl:

- Podívejte se kolem sebe! Jsme v antisvětě! Vždyť jsem vám to říkal ... To není míráž! Dostali jsme se do antiprostoru! Přesvětíte se, pravé a levé si prohodilo místa! ...

- Nepropadejte panice! - hlas kapitána byl mocný. - Všichni zůstanou na svých místech!

- Nerozumím! Vůbec ničemu nerozumím ... - nechápavě kýval hlavou strofyzik. - A anihilace? ... Nebyla, tady není něco ...

Celé minuty soustředěně přemýšlel, potom vzhledl k pilotovi a prohlásil:

- Mohu Víci jen jelna. Klybyanů se jazyk op... dostali do antisvěta, vůbec bychom to nepostřehli.
 - Proč? - obrátil se k němu kapitán.
 - Společně se strukturou prostoru by se marel z... i náš pohled na okolní svět! - víšně řekl astrofyzik. - Naše paměť je skryta v neuronech, je zakódována ve specifických molekulách RNK. Při průchodu do antisvěta by se musel změnit směr jejího stoupání na opačný, jak v zrcadle. Stojně tak by se změnila i naše prostorové představy, protože jsou v ní zaznamenány. Ale jestliže náš okolní svět, přesněji řečeno antisvět, je taký zrcadlově symetrický, nemělo by se pro nás nic změnit!

- Tak co se to s námi stalo? - Kapitán chtěl slyšet všechno až do konce a hlavně co nejrychleji. Musel co nejdříve poslat zprávu na Zemi.

- Nevím. Nemůžu na nic přijít. Budu přemýšlet. Kosmos nezačíná jednoduché úkoly ...

Kikdo z nich nemohl vědět o tom, že momentně polarizované záření kosmického maseru proniklo dovnitř korábu a všem pozměnilo těla i paměť. Proto zapomněli, že indikatory tahu i tablo dálkoměru se vždy nacházely vlevo a navigační aparatura vpravo. Že šrám pilotovi skutečně patřil na levou ruku. Všem se zdá, že se jejich okolí obrátilo a nedokážou pochopit, co se stalo s nimi a se světem ...

Později, až koráb vyletí z této oblasti, až úzký paprsek přestane protínat koráb, vrátí se jim normální paměť. Pochopí svoji chybu. Přesvědčí se, že vše zůstalo na svém místě, že se svět neměnil.

